

A

3164

PROV. BIBL. FRIESLAND

0272 1182

DE FRANEQUER
LOS - KOP .

D E

Franequer

LOS-KOP,

Of Holbellige

STUDENT.

Behelsende de voornaamste bin-
 nen-streken en buyten spörigheden,
 sampt het Leven van verseheyde-
 ne baldadige Studenterr, haar
 handel en Wandel, soo in
 Collegien der Professo-
 ren, als op de publij-
 ke Eetstale der sel-
 ver gepleegt.

Gestele

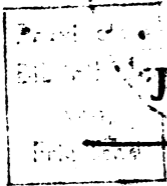
D O O R

J. W. D. V.

A 3164

Amsterdam.

Gedruckt onder de Druck-paer

Gunstige Landis ende tijdt genoten;
 den Poët Terentius, onse oude boer-
 nige Tijdt-verdrijver verhaalt onder een van
 sijn nagelatenne Schriften, dat een yder
 Mens oefent en ter handen neemt, daar in
 by best vermaak en behagen schept, so heb
 ik, na dat de tegenwoordige toestandt van
 Menschelijke sjaecken, wel de blymoedigste
 dickwils tot een knugende nimmering soude
 verricken, eens de Gordijnen van 't Toon-
 neel willen verschuyven en openen, om
 daar op te verdachvaerden twee Mackers
 der Sin rijcke geestigheden, die door 't ge-
 val als met een rinkel van 't begin tot aan
 't eynde barens Levens, heen en weder sijn
 gekaast, en van de Fortuyn haar op en on-
 dergank verwoebien, de ondeught is haar
 Wet en perck, en de Baldaadigheyt haar
 voorwerp, hier bebegy d' onwetenbeyt be-
 spot, de jonge weelde ten Toon gestelt, op
 dat een ander sich soude konnen wachien,
 door het vallen ende straffen, die de onvoor-
 sigigheyt alomte nae sich sleept, en ook de
 heedendag sche leugt is moest genegen tot het

doorsnuffelen van aardige Quinckflagen ;
 dat tot het lezen in deftige Schrijvers. Hoe
 het er om is of niet, ik vond my oock gene-
 gen, en had oock mede yots te doen als de
 andere: 'k had niet te verfuymen, en beel-
 de my in, het nogh beter waer een weynigh
 Papiers in een Kamet te bekladden, dan
 mijn Schoenen met Straat flijpen, vruchte-
 loos te flijten 'z eene is alles wel overwoogen,
 veel kostelijcker en beter koop dan 'z ander,
 het gadyt mede tot vermaak van my felven,
 en vorder een omme-treck van yet aardighs
 voor den Lezer getrocken, ik bid U. E. leest
 voorzichtiglyck, laekt of bespat niet, voor
 en al eer gy 's eynde hebt gefien, en onse
 behangfels weder worden toe gedaen, dogh
 soo ghy laekt of bespat, ghy veracht of be-
 geckt u eygen gedaante, want mutato no-
 mine de te narratur fabula. Kom lustigh
 dan, tredt binnen, met sandachtigheys,
 het is vol veranderingh, hoort hoe 't geval
 elck sijn Rol om deels in alderhande kleding.
 Hoe de Geck sijn Narre-kap verfer, ende
 sijn aardigh Back-buys in bondert pleyen
 trecks, siet na geen ander dingh, want
 'z spel sal gaan beginnen, Vale.

A G E N T ,

Aan zijn Herfen Lofe-Mackers.

O P mijn wilde Bontgenoten ,
 Basen van vuyl lotte klap ,
 Siet ick heb een narre kap ,
 Daarick u mee sal vergrooten.
 Wel wat dunckt u van dees prullen-
 Van dit moye Poppe-goet ,
 Sofe saten op u hoedt ,
 Ghy waart net verfiert als fullen.
 Met groen , geel , en bonse kleuren ,
 En van ander tuygje meer ,
 Welcke ik u nu vereer ,
 Dogh wilt u daar niet aan steuren.
 Off geen lelijck Barbuismaaken ,
 So'er yemant u belacht ,
 En voor eenen Bel-man acht ,
 Maar let op u doen en faacken.
 Ha ! kom Maats en nooble Baasjes ,
 Drinckt eens om en leeght het glas ,
 Stelt Viool en grove Bas ,
 Soo dans ik eens op mijn Claasjes.

Soent de *Meyr* eens met bedaartheyt,
Niet uyt geyl off dart'le min,
Nogh met een verliefde zin,
Om te sien waar dat haar *baart* leyt.
Hoe wat s' dit? gy schijnt te schromen,
Ha, hier staat hy voor dit wicht,
Gans soo schuw en in geswicht,
Dat kan heel niet in my komen.
Leepe sullen slechte schalcken,
Jonckers Pronkers Ambachts stof,
Ouwe snee, en nieuwe snoff,
Suypers, swelgers, huyle balcken.
Nu siet men de Edelheden,
Van ju Hoog-geleerde Geest,
Dat g'lopt' beste van het Feest,
Hier met katten aan komt treden:
Maar werentigh om te seggen,
En te uytten als ick meen,
S' hebben alle reed-lijkheen,
Verre aan een kant gaan leggen.
Nu kom lustig tred dan binnen,
Met u onbescheyden Geest,
En siet eens op wat een leest,
Scheyen sullen uwe sinnen.

D E

Franequer

L O S - K O P ,

of Holbollige

STUDENT.

DE Weereltsche veranderingen, met de veranderde boosheden, en boosaerdige optoiselen, sijn by kans op den throon, daer eertijts de eenvoudigheyt, suinigheyt en onnoselheyt op geplaeft was, nu van scherpsinnigheyt, arglistigheyt en overdaed beseten, geset. Als men eens omme denckt, hoe de boosheyt sedert de tijdt van hondert

Jaren in listige practiquen heeft
toegenomen , soo moet men
verwondert-staen , want dat
eertijds schein voor een konst
by een Man van dertigh Jaren
uyt gevonden , geacht , dat siet
ghy nu aendachtige Leser by bal-
daedige Jongelingen veracht ,
wat luister , wat ontsagh , wat
oppermacht en heerschappy ,
hebben de oude Philosophen
onder haere Leerlingen niet ge-
hadt , wat aendchtigheyt on-
der haere toehoorderen , wat
hebben de Academien en Ho-
ge-scholen , de geheele Weerelt
vermaert niet al toeloop gehad ,
en wat hebt ghy niet al voorbeel-
den van geleerde Mannen , die
haere rijckdommen met de voet
hebben geschopt , en te Athe-
nen in een klein hutken gaen
wonen ,

wonen, om aldaer de ware schatten der wijsheyt by een te vergaderen, want Xenophon doen hy sijn vermaerde en prachtige Reis nae Persen gedaen hadde, soo versleet hy voorts de Ouderdom sijns Levens in een klein hutken ofte boomgaert buiten de vernoemde Stadt Aethenen, maer wat dertelheyt en weelde bespeurje niet onder onse heden-daegse Acade-misten, jonge wulpen, van sulken swavelachtigen aert-gedreven zijnde, dat sy de krielende driften der nature niet weten te matigen. Wy souden verscheydene exempelen vertoningen, op het tonneel van weelde en dertelheyt kunnen voegen; maer om de Leser sijn memory niet te Confunderen soo heb ik een uitgekosen, die

my dunkt een van de minste niet te zijn, hier mochte den Leser my berispen, dat ik dingen schreef en wreeff die steenen des aenstoots en verleidende woorden waren tot bederf van de jongelinschap geschapen, en tot oprechtinge van een Academie van schellemery, maeraendachtige Leser dele en meer andere fullen wy ghebruicken tot een spiegel om die s' morgens en s' avonts voor de neuste plaetsen, en daer in te zien het vuil en lelijck bachuis van sulke schalcken, en bedriegers en op sijn hoede te wesen sulken ongebonden leven niet te leiden, datter de verderftlijckheyt nae volgt. Dese dan die ons de rol sal ten einde spelen is toegenaemt *Spartanus de Wilds* gheboortigh uit Bremen, een

een-kint van goede Ouders, en
aensienlijk van geslacht hy is in
sijn tiende laer onder andere
buire kinders ter scholen bestelt,
maer het duurde niet seer langh,
off-hy kreegh de bequaemheyt
(door dien hy uitnemende flug
van verstant, en seer onthou-
dende was) dat hy wiert geson-
den nae de Academie, nae dat
hy de Instrumenten als viol en
bas wel hadde geoefent; hy nogh
jongh sijnde wierde besteedt by
een oude Gierigaert, sijnde
van hant werck een Smijder,
dogh verrijckt van een Dochter
die in schoonheyt geensins de al-
derminste was, maer een weinig,
te jongh om aent' spit gestoken
te worden, hy was seer neer-
stigh in't begin en hanteerde met
iever de boeckas, het recht en

gerechtigheyt was zijn voor-
werp, waer nevens zijn sinnen
besigh waren, en het principael-
ste ogewit en doel van de Ou-
ders, hy vothaerde een Iaer à
twee in hem te bevlijtigen met
het lesen van de braefste Boeken,
en 't ommegeen van de geleerste
Professoren, soo was 't op een
tijdt (de bedrieglijkheyt van de
Weerelt en de verleidende swier
van de Ionckheyt niet wetende)
dat hy in geselschap raecte. by
deftige Dames van de Stadt,
waer onder de Dochter van zijn
Hospes niet nachtaetigh bleef de-
se schone Compagny by te woo-
nen, hy die nogh een vrijer was
van zijn eerste wanbais, en de
kriellende hitte niet eenmael had
gesmacckt begon gelijk de rest
de verliefde te spelen, en de
Iuffer-

Iufferſchap als ſancten op t' au-
 taer aen de bidden, dan waer hy
 weer heet als een gloedt, dan
 koud als het kilſte ys, dat in t'
 harſte van de winter bevroſen is,
 niet wetende hier van te oorde-
 len wat hem mochte dèren, op
 het laeft begon hy andere hoo-
 ren, ſpreken van liefde en van
 een ding dat min heet, hy
 ſagh het als door een vergroot-
 glas aen, ha ha! daer kregen
 de boecken de ſchop, t' Manne-
 tic begon ſijn Iſabelletie (dit
 was de naem van deſe verwon-
 derlijke ſchoonheyt) eens te
 kuffen, hy ſtreelde haer met de
 grootſte uytdrucklijckheyt van
 liefde, haer oogen waren als flam-
 men viers, die ſijn handen op
 het laeft deden branden.

De nacht uil begaf ſich tot de

rust, en het gulden Morgen-
root begon de boorden van de
Zee als met een goud laken te
bedecken; dat nobel gefelschap
tot de rust aanmanende: hy ge-
leyde sijn schoone Juno na huys,
en ginck met een groote onver-
duldigheyt schier rasende van
liefde nae het bedt, sig rontom
wentelende, niet konnende sla-
pen, hoe moed hy hem oock
mochte gearbeyt hebben in spe-
len en dansen, een wijle tijds
op het bedt geleegeu hebbende,
stondt hy weer op, en liep als
een Maertse Kater heene weer
voor by de Kamers deur, al
waar deese beminde Venus hzer
nacht rust nam, suchtende sucht
op sucht, voor die geene die dat
hadde gehoort en die de kunst
van suchten verstond sou gesegt
heb-

hebben, dat dat fuchten van
 klink waren, en te minsten wel
 een el diep uyt de gront van het
 Hert quamen, men magh wel
 fchrijven van liefde, en van fijner
 werkingen: ik segger dat van, zy
 wat 't zy, een Venus oft een an-
 der, fy is een Duyvel in Engelen
 fchijn, ik ben nog jong in de we-
 relt, maar ik heb mijn leven nie-
 mant gefien of gehoord die fig
 dat fpel bedankte, men komte
 felden fonder kleder fcheuren af,
 en nog maaktmen daar foo veel
 Bousjours van, hier waar t' hooffe
 op fchroeven, daar moefte een
 deftige gepoeyjerde Paruyck, om
 fich op een nieuw by fijn aanbid-
 delijcke pop te vertonen, op he
 hoofft gefet zijn, daar fochtmen
 by 't gefelfchap te wesen, onder-
 tuffchen wijl deesen onfen Ho-

ros de Roman, soo met sijn gedachten besig was, komter een bars Cavalier nae onsen Loskop te vragen, begeerende hem te spreken, hy komt boven op de Kamer, wenst hem goede Morgen, seggende met een, hoe dat hem gisteren Avondt al was gegaen, ik armen seide hy, heb gisteren leeren kennen een Student te zijn, ha! dat leeven is plaasierigh, delicaet, seyde *Martzen Brassiers*, (soo heete dese Cavalier) kom *Frere* laet ons de broederschap drinke, en tusschen ons Meysjes alre met een kluchtie aenrechte, want so'er meer als twee op de baen zijn, so kan de rolle niet wel gespeelt worden, een darde als hy niet swijge kan, beklapt my en u, en verbruit het gansch proces, de koop is klaer.

klaer, seyt *Spartanus*, op dat woort stampte hy met de Voet, en roept Klaerke, (dat waer de Meyt van de Hospes,) haelt ons een menglen Fronten-jaek, de meit bragt boven, en gaf het hem, daer wierde doe die Ligue offensijf en defensijf, om met malkaer, alles ja goet en bloedt te wagen, gedronken, en alles op de vryneringh uyt te staen; de een den ander trou te zijn en noyt te verlaten: maecten oock een overleggh wat datc al van noden moesten hebben, om haer te Monteren en toe te rusten, *Matters* *Brassaert* las de legenden en van het gene dat hy hadde, te weten, een goet Rapier, Carabijn, Pistolen, *Spartanus* terwijl hy te voren van deese snaren niet geweten hadde, nochte deselvige

gehanteert, lietse hem voorgereet gelt koopen, daar bont men doen de Vent aan de degen vast, onder't klinken van Bas en Viool en een Glaesje van alderhande nat. *Marten* wier voor't hooft erkent en *Spartanus* sijn by-hebbende Apostel, in't eerst hielden sy haar nog by een Compagny Juffrouwen, men hielden sig so nog wat besig, met het lesen van een Roman, van liefde boekjes en heden-daagse quackjes, als *Cleopatras*, *Cassandras*, *Dianas* en diergelijke, maar ô droevig ongeval, dese *Aperijtjes* hebben haar ten val gebracht, en van de thron van geluk afgestoten, sy begonden nalistige en lustige practijk te ademtogen, om so met den beruchten *Duwal de Gaudief* te spelen, en in plaats dat sy voor deesen

de

de dagh, tot het wandelen verordonneert, gebruyckten, so veranderden ty in twee Lucifuges, of nachtlopers, en hateden het licht soo seer als de Blinde het bemint, het gebeurde eens op een sekeren Avont, dat deese Heeren, de geheele Dagh niet gegeten hebbende, s' Avonds practiseerden uyt lusten Appetijt, hoese daar veyligst souden toe geraken, so wierde haar verwitticht, datter een seker delicaet gastaal ontrent de klok seven uyren soude gehouden worden, ten Huysen van een Heerschap, welkers spijsen wierde bereyt en toegemaekt in het Huys van een seker Cocq, het Aartrijk was so drae niet beschaduwet en overdekt met donkere Wolken, de Quanten gaarne sonder gelt.

en lekker willende eten, want haar Magafijn was vermindert, door t'kopen van geweer ende silvere Ducatonnen verandert in kopere duyten, hebbende sulken trek tot het eten, als de Magneet na het yfer, sy breidelden vast netten om de gelardeerde Hasen en Patrijfen daar in te vangen, dogh goedt raedt was hier duyr endelijck bedacht *spannus* dese vont, seggende Cammerael laet ons na u Studoor spanceren, halende daar van daan een Muts met twee servetten, so geseyt sokedaan, wy sullen, voer hy voort, ons toemaken als of wy waren huurlingen van de Cocq, vervoegende ons by de deur van 't heerschap tegen sevenen, *Marion* vont dat goet en heeft geapprobeert, elk doet sijn seruet om de middel

middel, set een Muts lop, met een paar muyltjes aan de voeten, want of't op een lopen quam, so souvense die terstont konnen in de voorbroeck steecken, op dat sy niet mogten gehoort worden, waar datse gingen, de eene, kruypt in de wanden naest het heerschops Huys, de ander in een Potkast, de klok had so dra geen seven geslagen, of de Dienstmeyden van 't Huys quamen elk met een grote tinnen schotel in de handt, na de Cocqs getreden, *SPARTANUS* dit merckende, klom in aller yl uyt het Pot-huys sachtkens, de vernoemde dienstmaegden na lopende, en hare schreden als twe stoofhonden nabootsende; om endlijk in't hol daerse haar mogten verschuylen te betrappen, de Cocq maekte onder-

tusschen

tusschen al-gereet, en onse maats stonden op de sprong, om de Hasen en Patrijfen uyt hare schnyl-plaatsen komende, te achter-jagen, en te verwachten, van verre sagen sy een Dienst-maagt aankomen, den welken *Marien* te gemoete trad, en na by komende, riep hy, Trijntje, (so hete dese Maagt) set dat flux neer, en loopt haalt het ander, want ons Heers chop heeft over u en my gefulmineert als de Duyvel, Trijntje verbaast zijnde, menende uyt verbaastheyt, dat't haar Heerschops-knecht was, die sy t' Huys gelaten had, dede dat op sijn Woordt en gaf het hem, ha hier hadde dese Quant een lekker nacht bankettie, hy troek datelijck zijn Muylen uyt, stekende deselve in sijn Sack, en

en gaat daar stillekens mede na de bestemde plaats, daar hy wel hartelyk in sijn vuyt-lacht, dat hy den Ouden soo een geestige pots gespeelt hadde. *Spartanus*, die niet minder als sijn Macker, gewoon waar, dit Commedi-spel te spelen, stont in de stoep van de Cocq, en door dien het doncker was, dat de Meyt hem niet konde bekennen, oock niet wetende dat daar yemant stont, gingh sy een weynig voor af, wel beladen met een delicate Taart, de deur van de Cocq, was so drae niet gesloten, off hy tradt haar achter na, roepende, Vrijsterghy hebt een anders gerecht gekregen, mijn Meester is verabuscert geweest, kom ick sal u een ander lange, de Meyt hield op dat Woordt stil, men-

nen-

nende dat het de Cocqs knecht was, door dien hy hem niet wangelijk in toetaking van kleding en postuur was, *Spartanus* hier mede verrijckt, stelt sijn saligheyt in de Voeten, en liep naa de Kamer van sijn Macker alwaar sy malkander haar wedervaren verhaalt hebbende, deckten de Tafel, en gingen aansitten, wel gegeten hebbende, van het aangehaalde wilt, daar sy de honden van geweest waren, was weer op een nieuw goed raed duyr, hoe sy aan't nat fouden geraken, daar *Bacchus* sijn vermoejde jachthonden medelaast, endelijk na lange deliberatie en overlegh, wiert by de Holbollige twelingen vast gesloten, om de genomene tinne Schotels die deftigh waren, door't vier te doen smel-

ten en aan de tinne-gieter te verkopen, welk gelt fy dan souden employeeren tot het kopen van leckere Wijnen, welcke de getene spijsse soude doen verteeren, dit wierde flukx in't werck gestelt, smolten het Tin, ende brachten 't by de Tinne-gieter, die haar datelijck, met gereet geldt betaalde. Laat een weynighje onse Mackers met hare slemperyon rusten, en eens vernemen hoe dese oude Grinaart met sijn genode gasten hem vermaakt, de Dienst-meyden quamen t' huys, de een sagh op den ander, als de Kat op de Keyser, waren soo verstomt van schrick, datse niet een Woord konden spreken, t' Heerschop, sittende met sijn genode aan de Tafel, roept vast Trintie dist het eten

20 Franquet Los-kop
op de Tafel, de Meyt quam al
bevende met de eerste gerechten
die sy nogh behouden hadden,
en settenſe op de Tafel neer;
men trock daar aan t'eten, de
de gasten van dese spijsse verſaat
zijnde, riep het heerſchop brengt
de Haſen en Patrijſen, brengt de
Taart, daar waar niemandt die
quam, hy riep al geſtadig en
ſchelde met de Bel, maar het
waar al voor een doofmans deur,
op't laaſt komt de knecht en
brengt dese droevige maar aan
ſijn Heerſchop daar waar de Dui-
vel te braden, en hy vloekte al de
Duyvels uyt de Hel, joeg de Mey-
den, Knecht, de eene bruy met
den ander ten huysen uyt, drey-
gende ſoofse niet metter haast
voortgingen, hy ſou haar met een
ent houts het rug-been ſo murw

en week kloppcaals het alderfachte-
ste vleys dat fy aan haar Lichaam
hadden, dogh alles met een rijp
oordeel overleggende, fo was het
veel nat gras over hoop gehaalt,
onse maats lieten ondertuffchen
niet na haar met speeltuyg en an-
dere diergelijke vermaaklikhe-
den te verlustigen, hier waar-
de weelde op den Throon, de
dertelheyt in top gestygert,
en s' Menschen blind Comedi-
spel, begon hier een aanvangh,
dat was onse Messieurs wel ge-
luckt sonder stoot of tegenweer,
fy kriegen der fin aan, fiet hier
de blintheyt van de Jeugt, en
het loon der redenloofe gene-
gentheden, de Morgen was
loo dra niet gekomen, of men
heeft weer wat nieuws op de
baan gebracht, om gelt t' vinden
daar

daar men de Ioncker van konde
 spelen, *Spartanus* ginck voor een
 weeck twee & drie in een ander
 Stadt, daar hy niet bekent was,
 sijn wooningh nemen, het was
 een Volck rijke en voorname
 plaats, hy gaf hem uyt voor een
 Astrologist, ofte Waar-segger,
 want hy waar daar al eeniger
 maten door het lesen en oeffenen
 van sulke Boecken ingevordert,
 hy discurreerende van een Horos-
 koop, welke hy met sulcken
 beslepenen Tongh wist goedt te
 maken, dat alle Werelt daar in
 hem gehoor gaf, hy sloeg over
 al, Briesjes van sijn konst, aan deu-
 ren en vensters, deelde se onder
 de gemeene Man, van desen in-
 hout, Op hnyden den 2. Februa-
 ry, is hier aangekomen een ver-
 maart, en door de geheele We-
 relt

reht beroemt Mathematicus, die toekomende dingen naden draet der waarheyt en natuue, yder een weet te ontdecken, het onstondt geen twee dagen, na dat hy de Briefjes hadde aangeflagen, of hy had de eere van op zijn Kamer te begroeten, de deftigste van de Stadt, en voornaemste Dames, alderhande soorten van Menschen, quamen als een swerm byen zijn Persoon besingelen, elck wilde eerst geholpen zijn, hy deed t'om een kleintjen, te weten een schelling, daar stont hy tusschen al dat gedrangh, en men hoorde hem spreken van wonderlijke humeuren des Lichaams, trecken der handen, en Phisionomi, hy spelde daar voor-seggingen uyt, zijn Tafel was altijd beschreven met

Cijfers, Characters, en Mathematische Fygueren, een kleyne Globum, Cælestem en Astrolobium, had hy op sijn Kamer, altydt gereet met een opene Ephemerides, soo dat alle sijne Omstanders hem als een Heer van qualiteyt erden, en een ervaren Meester respect toe droegen, wanneer hy sijn reden begon te dirigeeren, tot het *primum mobile*, de groote lengte en breedte der Planecten, haren omme-gang en werckingen, van de Noordt-star en sijn Effecten, van de stilstant der Sonne, en beweginge des Weerelts, sy saggen hem aan, als of Copernicus en Ticho-brahe, weder weerf waren geboren, sijn principaalste gedachten waren besigh ontrent de *Linie Elementen* in de handt,

handt, de Ogen, Neus, Voor-
 hoofd, en befnedentheytt van
 Trony, daar begoft hy wift en
 breet over te redeneren, fulken
 Linie foo hy dwars over de palm
 van de handt loopt, betéyckent
 fulcken prædonimant, wanneer
 de *Linea vita* diep is, dat bediet
 een goede Tafel &c.

Het ghebeurde dat hem een
 jongh Cadet, de Soon van een
 rijck Borger, quam befoeckens
 gekamt, gepruykt met sijn point
 de Veniese Bost, sijn pou de
 Soye kleed, en selpe Mantel van
 vel geparmmeert en gepoeyert,
 meer van grootsheyt, en hovaar-
 digheyt ghedreven, dan van
 deught opgevult, bogenende hem
 over sijn geluck te spreken, hy
 komt hem grooten, met de
 grootste beleeftheyt van de We-

reht, *Spartacus* vroegh hem na de Maant, Dagh en Ure, op welke hy geboren was, hy seyde, t'hem by naaste by, daar mede begon hy te reeckenē met de Pen op 't Papier, sloeg sijn *Loci Comunes* op, en een weynigh daar op gespeculeert hebbende, antwoorde hy, mijn Heer gy sijt een Persoon van groot geluck, gy sult zijn een Heer en Heerscher van 't gansche Republijck, Koningen en Princen sullen u na de oogen sien, gy zijt van een tedere Complexie, van goede humeuren, trots van imborst, gy sijt seer goet Vrouws, groots van Verstant, sterk van Memory, gy wort licht toornich, maar vergeet het haast, dit stont dese opgeblasen Pronck-pop soo wel aan, dat hy my twee Pistoletten

in de vuyft duwde, hy die nu a
eenigh gelt door sijn beslepen
practiquen bekomen hadde, si
en drinckt ondertusschen een
Glaesje met een Pijpje smoocks,
om hem een weynigje tot de
ruste neder te setten. en sijn
gewonnen Penningen te tellen,
met een rekenschap te maken,
van sijn verteringen, nu terwijl
dat hy hier sit en rust, soo laat
onseens sien. Hoe dat onse *Mar-*
een Brassacert al vaart off hy leeft dan
oft hy doodt is, ik hoor, my
dunckt sijn aardigheyt verhalen,
en seggen, dat hy, terwijl sijn
Cammaeraat nae Drecksupplingh
was gereyft, de vliegende *Mar-*
curius heeft gespeelt, hy kogte
voor sijn overige gelt, dat hy in
sijn sack had bewaart, schoon
Papier, van 't welck hy maeckte,

Soo een hondert à twee gefegel-
 de Brieven, bestellende de sel-
 ve, Huysuyt Huys in, het gehe-
 le Landt door, nam van elcke
 briefje niet minder als een schel-
 ling, vijf stuyvers, na gelegent-
 heyt van saacken, reysde van de
 eene Plaats nae den ander als off
 hy groote Affaires te verrichten
 hadde, veele tullen buyten
 twijfel gevonden worden, die
 dit bovenstaande voor Apo-
 krijph sullen houden, om dat
 die Man naderhandt soude be-
 kent geworden zijn, neen Leser,
 terwijl hy dat deed had hy geen
 Perijckel van de Sonne gebrant
 te worden, want het geschiedt
 altijd Avonts laat, en in het don-
 ker, met een Gemaskert Bac-
 huis, en ouderwetse klederen,
 een Grijs Paruyck op, soo dat
 hy

hy ſcheen een Oudt Man, daar hy daags een jonge Laffaart repreſenteerde, met dit Gelt van deſe beſtelde briefjes, maackte *Marten* ſijn Fortuyn ſoo wel, dat hy in min als drie weecken over de Duyſent Kroonen aan ſilver Geldt had vergaart, haar beyder Staat begon nu van Dag tot Dag wederom te groeyen en te vermeerderen, *Spartanus* komt weer t' huys, en vint ſijn Cameraat, met ſulcken heerlijcken buyt de Meester ſpeelen, hy die niet min ghewonnen hadde, huurde twee Knechts die achter hem gingen, en verſcheen altijd ſo heerlijk, dat hy voorgeen van de grootſte Edellieden van het gantſche Landt daar in behoefde te wijcken, maar ſoo wan-
 neer *Spartanus* ſende *Brassaert*,
 B. 2. wat

wat nader in bedenekingē had-
den genomen.

Non minor est virtus, quam quærerē parta tueri.

't Geen dat gewonnen is,
Wel weten te bewaren,
En is geen minder Deugt,
Als t' selve te vergaren.

Sy souden wel rijcklijck konnen
leven, en rijcklijck konnen ster-
ven, maar de ongebondene bal-
daadigheyt, vergeselschapt met
een vervoeylijk Leven, sijn oor-
saken geweest van haar op nieuw
verderflijke Staat en sware Ar-
moede.

Terwijl sy nu in Rijckdom sa-
ten, en alles in overvloed ghe-
bruyckten, soo reyden sy na de
manier en à la mode ghekleet het
Landt door, elck had sijn Apo-
stel achter sijn eers, sy scheidten
van

van malkaer ontrent Sneek, om des te beter gelegentheyt te hebben van haar Fortuyn te maaken, *Spartanus* die een doortrapte speler was, en in de practijcq. sich deftigh had geoesent, kreeg van verre in 't oog, sekere wel geconditioneerde Heeren, in 't Fulp en Zijde gekleet, *Spartanus* die daar na haakte en snackte, als een vis na 't water, trad haar haastigh achter na, tot dat se by een Dorp quamen, daar deeze vernoemde Heeren in een Harbergh traden, hy dese schoone gelegentheyt niet wilstende verlaten, meende hem by dese Heren daar te vervoege, en dese Monfieurs braaf van de Steente snijden, de Waard, die een quaad vriend van sijn Vader geweest was, en nogh sijn aangedane

1 leet niet konnende verkroppen,
 2 kende, onsen *Spartanius*, weyger-
 3 de hem Logijs, Bier, en an-
 4 dere waren, daar van hy mi-
 5 schien meende vrolijk te zijn,
 6 hy dede wat hy konde, hy moe-
 7 ste evenwel dien hoon voor die
 8 tijt verdragen, tot een beter ge-
 9 legentheyt, swarende hem dien
 10 onbeleeftheyt te sulden betalen,
 11 vervloeckte Gaudieff, Schelm,
 12 Plat-luys, Hoeren-voogt, uyt-
 13 fuyper, Bedrieger van eerlijcke
 14 luyden, soo ick u eens kreeg,
 15 tusschen Kbeven Kerck-hoff, ik
 16 sal U. E. een knoop-gat maken,
 17 daar de Ziel mede sal uytvliegen,
 18 niet lang daar na, trock *Spartanius*
 19 na Harlingen in Vriestandt, al-
 20 waar het Kernis zijnde, ver-
 21 seheydene Liedt-zinghers, de
 22 Merckt beklededen. met hare
 hel

het luydende keeltjes, ende de
 Salf en Oly-ruyters, de Strae-
 ten vol stoneken met hare loet-
 rieckende Balletjes, Alias smeer-
 Doosen; hy wandelde demarkt
 al tanghs, loerende, ofter niet
 hier off daar een Haasje te van-
 gen was, onder ander soo deed
 hem endelijck de vervloecte
 Waardt op, die stont een Pley-
 stertie te kopen, van een van de-
 se Morfebellen, hy wierde gans
 blijde, dachte noyt beter gele-
 gentheyt te konnen verlonnen
 worde, voeght hem aan sijn zy,
 wel gemunteert van ght, stak
 de hant in sijn voor boursje hael-
 de daar een vijf of ses Ducaton-
 nen uyt, en lietse behendigh
 valle te zyen van desen Waart,
 tastende de selve met groote
 verbaastheydt ende Alteratie

fo 't scheen by sijn Arm, hagy
 Godtlose Duyvelsche bedrieger,
 durft ghy in praesentie en tegen-
 woordigheyt van dese eerlijcke
 lieden, en in soo een menigte en
 gedrang van Volk, my hier mijn
 Beurs beledige, wat sout gy niet
 in 't heymelijck durven bestaan.
 Hy gaat en raapt sijn gelt weer in
 sijn Sack, versocckende de Om-
 standers een weynigje plaats te
 maken, die hem daar in bewil-
 ligden, en met een daar de be-
 hulplijcke handt in booden, on-
 sen armen Waart, meende sich
 te verdedigen en te verantwoor-
 den, maar daar ontstont in een
 ogenblick tijds, sulken gehuyl
 van schreeuwonde keelen, en
 toeloop van Volck, dat het on-
 mogelijk was, om in al dat ge-
 drangh sijn saak te bepleyten,
 on-

onder allen wierde hy van dat rapalje gevraagt, off hy nogh eenig Gelt miste, *Spartanus* die niet traagh was, telde op dat woort sijn Gelt, seggende, nogh twee Ducatons verlooren te hebben, maar dat hy dat schonck aan die gene, die de beste kans daar toe sagh, omse den verduyvelden rekel nyt handen te rucken, hier was vuyft-loock niet duyr, daar quam een menigte van hongere Ravens en gretige Boodts-gesellen, die onsen Baviaan handig, ja soodanig rinck-kincken, dat hy met een korten sulcken aardigh Back-hays, en blanket Tronitie kreegh, weerdigh om onder Dirck van Affens-brug, voor de Stadts Druckery gheplackt te worden, en heeft daar boven nogh drie of vier Gulden moeten

geven, wilde hy van deſen
Hagel-buy ſchuyten gaan, hier
had nu onſe *Loſkop*, ſijne aange-
daane leedt gewroocken, lae-
chende wel deſtig in ſijn vuyſt,
dat hy deſen quant ſoo aardigh,
had betaalt, hy bleef nogh een
dagh à twee in de vernoemde
Stadt, endelijck ſijn Macker in
het Logement, daar hy de Jon-
ker ſpeelde, hem rancontrerde,
en gegroot hebbende, vragende,
hoe dat hem in de kermis
al was vergaen, en oft hy niet
eenige Avonturen hadde ge-
hadt, daar *ſpartan* hem alles
verhaalde, welcke *Marien* met
een groote aandachtigheyt ge-
hoort hebbende, begon op te le-
ſen ſijn geeſtige kluchten, en aar-
dige keurtjes, die in ſijn affzijn
hadde gepleegt, hy waar ge-
komen

komen tot Dockum, nemende
sijn residentie in een vermaarde
Harbergh, alwaar hy een def-
tighe Jongh en reyfigge Waar-
dinne vandt, die een aartje
hadde gelijk de Spaanse Muyl-
fels, als men met een stroo haar
onder de staart kittelt, so slaan-
se achter uyt, sy was doortrapt
en loos in haar Handelingen,
gelijk sy selfs voor gaff, min-
saam, in t' ommegaan, gehouwt
aan een oude koude Treusse-
laar, hy die niet luy in sijn be-
drijf was, maar van een kloeck
verstandt, trachtende de net
gepaarde een klucht te spelen,
na dat hy eenige dagen, daar
geten en gedronken hadde, en
sigh een weynigje vervrolijckt,
gebeurde 't op een secker mid-
dagh, dat die brave Waardin-
ne,

ne, met goede ghenegenthey-
om ons Maat te kuffen, een def-
tigit Roemergevult met dat roo-
de druyve nat, hem toe dronk,
feggende met een dat 't de spijs
wel soude doen verteeren, hy
die niet scheel fagh, maar met
twce heldere oogen fijn geluck
bespeurde, danckte haar met de
grootste eerbiedinge, en minlijk-
hey, die een verliefde op min-
lijk Toneel oyt heeft gespeelt,
hier waar de rechte aanflag, om
fy Personagie te maacken, het
Glas geleeft zijnde, ontfontgh
hy 't felve, met een foete kus,
terwijl dat fy nu fat en koute,
prijsende de rode Wijn, fijn hel-
derhey, en aangenaamhey van
fmaack, foo verhaalde fy onder
fijn andere bevalligheden, en
boerterijtjes, dat hy eens geleert
had

hadde van een vermaart, Chynicus, om tweederley Wijn uyt een Vat te tappen, alle die gene die mede aan de Tafel laten, verwonderden haar over de gauwigheyt van dese voorstel, en lieten hem niet ongequelt, om dese sin en meening daar van te verstaan, dogh alles wat sy deden, waar verloren arbeyt, op 't laast evenwel door hard aanstaan, besonderlijk van de Waardinne, beloofde hy haare konst te sullen openbaren, onder voorwaarde om tegen niemant yet daar van te melden, dit waar so haast niet beloofst, off de Waardin en andere Gasten, souden wel gesien hebben, dat de saek so aanstonts wierde in 't werck gestelt; Dogh hy seyde dat hy yets moeste besigen, het gene hy soo terstont

niet

niet by der handt hadde ; dus
licth y een dagh á twee passeren,
tot dat hy op een Morgen ter-
wijl de Man en de Dienstboden
uyt waren, gelegentheynt wont
om sijn voorgenomen aanslagh
te volbrengen, hy trad dan nae
de Waardin, seggende off sy nu
de Konst wilde leeren, het wel-
ke sy gaarne toestont. Kom seyt
hy laat ons nu in de Kelder gaan,
en neem de schaal mee, ik sal
nu aan u mijn belofte voltrec-
ken, en ik ben van harten gans
bly, datter niemant is, die ons
in dese saeck kan beluysteren.
Want het is een konst, die soo
eel is, dat het moeylijk sou zijn
over al verspreyde te worden,
dus met malkander kallende,
quamen sy ten langen laasten in
de Kelder: alwaar hy met veel

Hokes Pokes uyt zijn sack troock
 een foret, boorende daer mede
 in een vol Oxhooft Rode
 Wijn, want hy haer voor desen
 hadde in t' oor geknoept, dat
 het Vat moeste vol zijn off
 anders soude de saek niet wel
 gelucke, en dat het soo langh
 soude dure tot dat-het-goheel
 Oxhooft ten eynde was, tap-
 pende daer dan de schale vol; en
 ghebood haer den duim voort
 gat te setten, het-geen de goede
 floof deede op sijn woort, doe
 boorde hy wat laeger noch een
 gat, dat hy met de andere duim
 toe hield, als hy dit alles nae
 nae sijn welgevallen hadde vol-
 bracht, soo keeck hy schielijk
 om, roepende met groote ver-
 baestheyd offer niet een roemer
 in de Kolder te vinden was,

waer op hy ten andtwoort kreeg
neen, loo moet ik een halen met
een paer swicken, blijft ghy soo
langh staen en hout wel vast u
twee duimen op de nieuw ge-
boorde gaten op datter de, Wijn
niet mogte uyt lopen, wel sey-
de de Vrouw, hy gaet naer bo-
ven toe, ende kriegt sijn Rapi-
er en Mantel, wandelt stillckens
te deuren uyt, de Waerdin ver-
drieteade het langh wachten,
schreewt luijds keels nae onsen
Lokkop, dog alles te vergeefs,
moetende daer in de kelder soo
langh gebuykt staen met de dui-
men voor de twee geboorde ga-
ten, tot dat het Huys-gezin weer
in quam die haer verlost, dese
arme Waerdin ziende datse be-
drogen waer, vraegt nae onsen
kammeraet, maer hy was al
voort

voort gegaen met rapier, en Mantel, soo datse niet alleen bespoewierde van haer Man, Huysgesin, en buyren, meer selfs oock van den pots maecker, die dese veersen op de tafel liet leggen.

U groote nieuwigheyt, van mijne konst te leeren

Is mijn bedrogh geweest, een

scheermes om te scheren

Al sulken slechten hooft, wilt

nu na dese tijdt

Op uwen hoede zijn, om niet

meer op tapijt.

Van son en spotterny aeglistiglijk

te raken,

Maer laet alijdt de sorgh u sin

en goetd bewaken

Terwijl dat sy sda koutende

haer handelingen malkser openbaerden,

herdenckende de verbaef-

baefde woeftheyt, van foo een ongestuymigh onweder, ende overgevene moetwil, hoe dat fy, ghelijck de koeck koeck in een anders gefloghtene nesten hebben ghebroet, vermaeck nemende in baldadige dertelheyt en Godloofse weelde, sijnde een spoor en ghebaende wegh tot een eeuwich bederf, daer klaegde haer eyghen gheweten, fy wierden verdach-vaert van haer ongebondene bedriegeryen, en elck van haer was benauwt, mismoedig, en in mistroftige schrick bedolven, om dat nu wederom te bemiddelen, hielden se t' samen raedt, hoe fy de begane schellemeryen soude bemantelen, op dat se wederom in de verlorene gunst, en de vorige weldadigheyt hare

haerer Ouderen mochten geraecken, en in deſſelve gewickelt worden, *Spartanus* dachte, dat noyt te konnen gheſchieden, *Marten* weer ter contrary, die welsprekende en behendigh in ſijn ſaecten was, vondaſe geraden een lamentabele Brieff te ſtieren, waar van hy de *Dictator* ſoude zyn, en *Spartanus Scriba*, nae langhe reden-wiffelinghe, zynſe te raade gheworden de bovenghenoemde Practijcq, in t' werck te ſtellen moetende nyt twee quaden het beſte kieſen, elck pacte ſijn ſpillen, betaelden de Waert en ghinghen nae haar Oud *Hospitum*, in t' eerſte aenſien als ſy daer quamen ſcheen het ofte haar *Hospes* vreemde aenſichten vernam, willende haar

t' ghebruyck van de Kamer niet
toetsaen, endelijck door hart
aendringen verworven sy soo
veel, dat onse Messieurs we-
derom op haer Kamers quamen,
het lagh daer wild en woest de
beste Boecken waeren verkocht
en voor de Huier gelaten. men
vondt daer veel prullen, lappen
en leuren, een stuck van een
oude draegbant, een verroeste
Degen, en diergelijke vodden
men wilde Studeren; maer daer
was niet een goet Boeck in het
geheel studoor te vinden, dan
veel versletene Romans, On-
kius speeltuigh, als dobbelstenen
en Kart-spel, het welcke haer
niet veel diende tot voortplan-
tinge van gewichtige saecken;
het oyerigh gewonnen gelt sou-
dense wel daer toe hebben wil-
len

len besteden, maer waren al te
 nootwendigh om aen de Wijn
 en Bier-kost te blieven, sy leen-
 den wel somtijts hier en daer
 wat, dogh alleste vergeefs, sy
 beklagden, op nievelhaer mis-
 greep, die haer rampspoed soday-
 nigh heeft op gehoopt, datse
 wederom naer haer voorige le-
 ven begonden te hellen en te
 jancken, terwijl datse door dese
 gedachten wierden omgevoert,
 en haer verbaftert bloet weder
 begon te zieden, so gingen sy al
 pratende de Stadt door, kruy-
 stes stract uyt stract in, om te
 vernemen, ofter niet eenigh ge-
 luck haer in dese oft gene gele-
 gentheyt voorquam, endlijck
 wierden sy gewaer ses à seven
 hooghgetopte Huyslieden, op
 sijn Sondagh ongestreecken,

met haar stijff sayen Rockjes aan,
 opghetette Lobbetjes om den
 Hals, met haar breede ghegij-
 de Broeckjes om den Eers,
 in 't kort soo kantigh als oftse
 in Sint Ioris Kermis soudent te
 Bruyloft gaen, sy ghingen al
 Dansende nae de Herbergh om
 met de gestoffeerde Pongen haar
 een weynigh te vervrolijcken,
 onse Messieurs ghinghen haar
 van verre achter nae, volgen-
 de het Voet-padt van deese
 vier kante Boeren, overley-
 den met makkaar wat haer in
 deese toefsel stondt te doen,
 ommer een vry gelagh uyt te
 haelen, het kond niet wel ghe-
 schiede, door dien deese Ac-
 ker-mantjes te sterck waren,
 en in plaats van haar te knup-
 pelen, sy sijn vervaerlijck sou-
 den

den sijn ghebastonneert ghe-
weest, datte lam en stram op
een Kruiwagen nae Huys toe
souden hebben moeten sijn ghe-
voert gheweest, evenwel dach-
te haar, deese schoone kans
niet te kunnen laten passeeren,
ransden nogh twee & drie van
sulcke lichte Kinckelsaen, ver-
telden haar de gheleegenthey-
t, wat datse hadden gesien en wat
haar daar van aenstondt, deese
die Vogels waren van een ghe-
veerte besloten soo de *Faas* daar
nae toe te treden, dat wierde
in't werck ghestelt, sy quamen
de Herbergh in, groetende de
Wart met een oock haar voor-
werpen, waar ontrent haar sin-
nen besigh waren, eyften een
menghelen Bier en een piepje
smooks elck van haar kreghe een

toel, gingen by de Haert,
 praecten van alderhande din-
 gen met onse Veen-wroeters,
 vraagden nae t' Sayfoen des
 laers, Erweten en Bonen, nae
 de Landt-bouwerij, Say-tijt,
 de geldinge van de Rogge,
 Koorn, Garst, Weyt, Boek-
 weyt, en van alles waar op de
 Huysmans zinnen staag doelen,
 het gingh so alles ofdontteljck,
 en met gesckiktheyt, sy leyden
 haar alles uyt, als of het Hande-
 laars en Koophuyden met elkaar
 waren, voor die gheene die de
 Beurs van *Amsterdam* hebben ge-
 sien, sou gesegt hebben, dat'et een
 gedrangh van Makelaers en Fac-
 tooren geweest waeren.

De duyfsterijde had soo drae
 het Aertrijk met sijn swart ge-
 piette stercken niet bevlogen,

oft onse dwarlgeesten overleiden, hoese dese spitse Broeders in 't Net fouden konen vangen, niemant van haer wift wat in dese gelegenthey t' ractflemst was, want loofe haer moederlike taal ghebruickten, fouden dese Lant-mans het selve kunnen verftaan, loofe buyten de Kamer traden, gaff het Jalousy, en een *Romanum Linguam* te voeren. warente oock niet t' huys, want hoe dickwils fiet men heeden-daags jongelinghen van kleyné wetenfchap verhoghen tot een groote *Academie*, die fomtijts niet weten het *Alpha Beta*, ick laat ftaan, en fwijgh. van een goede fpeldinge, wanneer dat fy tot zulken Hoogenschole fijn gevordert, beeldense haar in een *Platonifche* Wijsheyt, - en *Ciceroor* wel-

32
 spreekentheyt met sich gesleept
 te hebben, komense wat ver-
 der, beginnense *Rechten* te hoo-
 ren noemen, en *Iustinianum*, van
 de stoel te verkondighen,
 sijne van sulken eyghen Wijs-
 heyt, ghedreeven, meenende
 dat *Barolus* met de Voet geschopt
 en *Baldus*, op t' vullen Huys moe-
 ste zijn verworpen, *O dwase Leer-
 lingen*, treedt eens in 't diepste
 van u verborgentheden, aan-
 schouwt u sot gheweten, ver-
 voeyende de reuckeloose spece-
 ryen, en vervalste Kruyden,
 die in het eerst schijnen nae lief-
 lijckheyt te smaaken, maar na-
 der handt in een stinckende Aes
 en vervoeylijk uytbraecksel ver-
 vormen, soo staet het oock met
 u verwaende Hoogh-moet, in 't
 beghin meent ghy grote schatten
 van

van Wijsheyt opgehoopt, en by heele sack vollen in een kiste bewaert te hebben, maer Helles! komt de uyr en stondt, op welcke men sal vruchten van sijn verfoopene weetenschap te barde brenghen, soo bemerckt men eerst, *quod mera imaginatio illis tam diu fuerit exitio*, sal men een *Gradum Doctoratus* soeken men kan het niet vinden, want het *Corpus Iuris* is verdobbelt, ofte met veel flockjes door de Keel gheslockt, sullense geexamineert worden, het Gelt daer de *Gheleerde Tabbaaristen* deylen, is by de eene vuyl Pels of een ander Snol verteert, in 't kore sijn raadt is ten eynde, en men moet op een nieuw, so men wat weten wil, na de *Triviale Scholen* dansen, ô verdoolde sinnen! hier

konde ick my een weynigh op
 houden, om van een verwonde-
 rens waardigh Leven een leven-
 digh afbeeldel te geven, maar
 sal uyt vele van den Leefer la-
 stigh te vallen, my weer bege-
 ven tot ons vorder verhaal; dog
 evenwel een uyt haar die de wij-
 ste schein of meende te wesen,
 wiste haar soo veel in 't oot te
 knoopen, dat so wanneer, een
 van haar luyds-keelriep, *exting-
 ve candelas, stringe gladium, unanimi-
 ter pugnemus, verbeta, si manus habeatis,*
 dan souwense ghelijcker-handt
 aanvallen, de kaarsen uytbla-
 fende: dit wierdt vast ghestelt,
 onse Ackermantjes van niemant
 geen quaet denckende droncken
 op haar manier een kopje met
 soet ghesuyckerde Brandewijn,
 discureerende van haare Buyr-
 meysice

meysjes, wie dat schoon waar, wie bevalligh in de ommevangh en wie dat elck beminde, terwijl dat sy soo onder elkaar lachten, hare *Junoties* tot den Hemel toe verheffende, riep *Spartanus* (die wel de snedigste was) *extinguendelas* &c. en blies selfs de eerste uyt, sy tröcken van leer, raasende als een deel Barbarische Menschen, sloegen met vuysten, kandelaars stonden niet stil, en de Glazen om vergesmeten, so dat alles in een wilde en verbaasde woestheyt bedolven was, dese Lant-vryers niet wetende wat te doen, konden niet een hant voor oogen sien, niet kennende de gelegentheyt van de Kamer, daar onse Maats alles ter contrary hadden doorsauffelt, baden dat sy haar louden in vrede laa-

30 *Franequet Los-Rop,*
ten, sy wilden op een deftighe
manier haar onthaalen, alles
wat sy commandeerden, sou-
de haar gheworde, dit stondt
onse holbollige Gasten deftigh
aan, zijnde haar wit waar dat-
se staagh hadden opghedoelt,
hier wierden de kaarsen weder-
om aangebrant, men schelden
om Wijn en Bier, droncken
de pays en waren vrolijk, ver-
heugt zijnde, dat haar soo een
schoonen gelegentheynt waar op-
gedragen, daar en boven so wel
geluckt, eer dat de bloesende
Aurora haar spiegelde in de Tos-
kaansche Golven, gingen on-
se Maats elck nae sijn Kamer
met haar opgevulde Buyck-
jes, vrolijk over sulcken defti-
gen aanslagh, hier saten nu on-
se bedruckte Lant-ploegers, be-
treur-

treurden haar ongeval, klagen-
de over haar aangedaane leedt,
fweerden het selve te wreecken,
en met een Vorcke het *Gladium* te
belonen, wat sy vloecten off
hoe sy Catermenten, de daad
die lag daar, en de Beurs waar
leegh. Daar en boven lieten on-
se *Holbollige Gasten* niet na, dees vol-
gende voys op haar verdoolde
flemperyen te queelen.

Zangh, Op de wijfe:

De Traantjes die sy weende,

Daar dees gespeelen fuchten,
En bangh en bijfter fien,

Sijn d' andere vol van klachten,

Doen alle droefheyt vlien.

Daar haer verdriet het leven,

Lust dees het leeven wel,

Want sy haer meest begeeven,

Tot fulcken sorten spel.

Wat dunckt u van dees Gasten,

Haer onflagh die was net,

Dat sy soo sneegh verrasten,

In 't veerten Cabinet.

Dees ongefouts Boeren,

Met haar gefuyckerd' sop,

Sy sloegen dese loeren,

Dat 't rameld' op haar kop.

Al om de Duytsche Wijnen,

En Fransche drayve nar,

Dat haar soo foet deed' schijnen,

Uyt sulcken vat getapt,

Wreeft voorjaan op u boede,

Dat niemant u berooft,

Soo hoeft ghy niet te bloeden,

Van s' anders beerschend' Hoofte.

De Morgenstondt quam aan-

breecken, dat onse Messieurs de

geheele nacht gedroncken heb-

bende, haar op een padt bega-

ven, om met haar leege pongen

het Huys te soecken, gingen al

stuyt-buytende de Wegh langs,

laveerden van de eene Wal nae

den ander, soo datse nogh daar

en boven, van alle Werelt met
vingers nae gewesen wierden, &
bedrieglijke wetenschap! wat
sijn dees Mannen de Hersenen
geraackt geweest, dat sy fulcke
doortrapte schalken hebben ge-
gehoor gegeven, en op een ma-
nier, die verwoeylijk waar, bo-
maten gevukt, my dunckt soo
wanneer ick een oordeel soude
strijken, en mijn meeninge daar
van openbaren, t'zijn meeren-
deel Menschen, gelijk haar o-
verbeste Vader *Adam*, die benef-
fens hem niet veel ommegangh
met Menschen heeft gehad,
hy was een Lantman, boude
de Aerde, bereyde deselve tot
vruchtbaarheyt, gelijk deese
oock, spreeckt men van vorde-
re dingen, sy hebben niet ge-
leesen, *Novelles* verstaan sy niet,
want

want het Nieuwtje dat sy weeten, is ghemeenlijck, van't Steenen of Stennen, van haar Vee, als Koe, Os, Varcken, dan heeft dese geen genoeg gras, die wordt niet wel gemest, en wat diergelijke dingen meer zijn. Exempelen hebben wy ghenoege menighvuldigh, een heb ick geleesen in *Martialis lib. 8. 18.* die seyt, dat wy tot ons bewijs sulden vorderen, alwaar van een Boer oordeelt.

Wanneer by steent en weent, soo is hy goet van sinnen,

Wanneer by lacht en praet, dan is hy dol verwoet,

Gans heel verscheyden, non. Het Menschelycke Bloet,

Want als een ander swijgt, soo gaet hy eerst beginnen.

Examp. Petrarca L. 2. de Rem. Fortit. Dial.

Dial. 59. Seyt, dat de Boeren scherper en wreeder zijn dan eenige Distelen. Eertijds heeft men verklaardt, dat als de gherechtigheydt uyt de Weerelt vertroock, datse van alle Menschen, de Boeren lest verliet, om de onwaardigheydts halven, en soo sy immermeer het Menschelijke geslachte weder souden komen besoecken, datse tot die selfde (Boeren te weten) alderlaast wederkeeren souden, in 't kort geloyt, sy sijn Personaegjen, die met vriendelijckheydt stouter en moetwilliger worden ghemaect, en met dreygen en slaan lichtelijk in haar beroep gehouden. Want een Esel behoort sijn voeder, gesel, en last, (de vrome uytgesondert) maar wat heb ick mijn hoeft te vervullen en

en de Hersonen te rarten , om de-
 se botte rang te beschuldigen , ik
 keer dan weer tot onse Linstoppen ,
 om haar van den slaap te verwe-
 ken , en den dag te verkondigen ,
 sy waren lo dra niet van de sachte
 Veeren geklommen , of verga-
 derden te samen , en hockten by
 malkaar , als of het gekeppelde
 Schaapjes waren geweest , staa-
 ken de Hoosden t' samen , be-
 dachten wat tijdt verdrifjs , en
 wat sy souden op de baan bringe
 het gene diende tot vermaack ,
 van haaren van alle Werelt ; de
 eene bracht dit voor den Dagh ,
 de ander had dat godroomd , elk
 had soo sijn Text , op 't laast be-
 gon *Martin Brossart* eens om te
 dencken , overwegende wat een
 bedorven *State* best paste , en
 waar toe hy best soude dienen ,
 niet

niet beeter Messieurs seyde hy,
als dat wy Comedianten wor-
den, en rechten een Toneel op,
want een verlopen *Student* is een
goedt Soldaat, of een goet Co-
mediant, daar klopte doen elck
in sijn handen, juychend over
sulcken ingenieusen inventie,
ò bedorven Vonden, wie heeft
oyt sulken bedrieglijken en ver-
leydenden *Sylogisminum Disjunctivum*
gepraetiseert en voorgestelt dan
onse *Laskoppen*, maar eer dat sy
noch begonden in't werck te
stellen dese haare lossigheyt, so
wierde haar een ander voorwerp
opgedist, het welcke niet qua-
lijk een *prallodium* van een Treur-
spel geheeten wierde, het waar
dan de tijdt, dat het *Friesch Aabeen*
zijn Jaarlycksche vrolijcken Dag
onder 't afgaan van Pheebus oef-

Op *Flanckner Los-kop*,
fende, juyff op die stont als Jo-
ris de draeck stack, en de Wijn-
Godt Bacchus de Wijngaert om
d' ooren kryde schier verdron-
ken, puiloogende vast op t' vat,
waer by hy sijn ghencuchlijcke
blijdtschap swoer, dat onse Mes-
sieurs een over aerdige aénslagh
aenrechten, zy hadden onder
haer een *kromme kreupele bōrlovoet*,
die sy ghebruickten voor een *Cor-
tisaen*, en voorloop van haer ghepraë-
tendeerde meninge, hy wierde
uytgedosten toegestelt in 't alder
kostelijckste ghewaet, dat te vin-
den waer, soo dat hy geen ape-
troony nogh beklad bachuys
maer een aen sienlijck heer ge-
leeck, maer niet in wesen nogh
gedachten: want hy was de min-
ste in saecken van staet en oor-
logh, Dus met sijn blauw gela-
suyrde

fuyrde en witte vederboffen uyt gedoft zijnde, draegende in yder oor een parel foo groot als oit op de *Bergamer Heyde* was gevist, daet by om sijn hals een Goude kettingh, waer aenhingh een kostelijke medalie zijnde een overblijffel van den Gtootten en door de gheheele Weereldt vermaenden *Don Quixote de Ala Mancha*, de hofen en lehenen waeren niet van de minste stof; boven alle dese kostlijckheden waer hy omvangen en bemantelt met een verwonderlijke schone scharlakente kapot, gheborduurt met groene en gele Zijde, doorgewerckt en omgeboort met het waerdigste silverdrat, verscheen hy als een aerdtsche Hemel Godt langhs de straten met een ghevolgh van de braefste,

ste, geleerste, en uitgelesenste
Friesche loskoppes, hier pronckten zy
met desen toegestelden poebaen,
gingen herwaerts en derwaerts
door de *stade* sich verlustigen,
een yder die het aensagh en haer
ontmoete koos het een suite van
groot belangh (ghelyck het hem
by de sonne en maneschijn wel
vertoonde) elck een was met
een grage lust bevangen om te
mogen weten wat inbout het
was, ten laesten vroegh men aen
de *medetreders*, wat dese voorgan-
ger voor een was, waer op veer-
digh met een beslepentheyt ghe-
antwoord wierde, dat het was
een Heer *uyt Polen* een Zoon van
Helyzeon gheboortigh *uyt Perion*, een
groot Overste en een opgaende daegeraet der
Ridderen, daer verschenen doe in
alleryl de Poolische ende Hoog-
duyt-

duytsche *Nations*, groetende hem met de grootste eerbiedigheyt, die oyt sulken *Natie* op haer welgemanierde oefenschoolen heeft geleert, dan komt een ander met sijn kromme gesten, bukkende hem tot de Aerde, stekende den eers om hoogh, in t' kort al wie dat dese heer ontmoete, waer voor sulcken toeghetakeld backhuys eerbiedigh. Op dusdanigen manier wierde dese os soo bekrant zijnde vrolijk omgeleyt, als dit geselschap nu lang genoeg de straten hadden doorgewandelt, soo quam endelijck de tijdt die geschapen waer om t' Avontmael te houden, gingen doen ghosamentlijk nae de kamer van *Spartanus*, alwaer een deftighe Maectijdt reeds bereyt waer, om onsen nieuwe-

linge be onthalen sy komen op
 de kamer, daer stont doen elck
 van haer besigh om de ten Adel-
 dom te dienen, *Marten Brassaert*
 stont voor aen met een uyt ne-
 mend' silveren ghedreven lam-
 pent in sijn handen, ghevult met
 uyt geparst rose nat, waer in dese
Signetur de handen wies, een an-
 der wederom vaerdig met een
 schoon (wit) serwet over sijn
 schouders gehangen, om de ghe-
 wassene handen te drogen, daer
 ging men doen aensitten met de
 grootte neigingen van beleef-
 heyt, plaetende desen ghewaendens
Grass boven aen de tafelen jeder
 een had' sijn mes geselepen om
 hem mont kost en spijsse voort te
 disse, daer sat hy doen als een
Monk te Zege-pralen op een gul-
 den thudente *Thron*, men aet men
 dronck

dronk men waren vrolijk, sy stelden
 den ordere datter lakaien, en pajes
 wierden toegeschikt om dese
 rangten dienste te staen, speellieden
 wierden ontboden, om
 terwijl men gesonheden dronk, eens
 lustigh op te strijken en haeren
Ganimedes liet niet nae dit vergoden
 geleschap de Rinsche en franse
 neectar te schenken en haere
 buikjes op te proppen tot soo lang
 als het brein gerodet, waar, onse
Heer die van een kleyntjen aangestoken
 waar, begon daar de rasende en
 verwoede *Fium* te spelen, (hy had in 't
 eerst sig nog gequeten als een Heer
 van verstant) maar als de wijn is in
 de Man so is de wijsheyt in de kan, hy
 begon uyt te barsten in scheltwoorden,
 en met vervaerlijk geluit te schreeuwen
 en te tieren, gans ver-

verfloopen in een bystere rafer-
 ny, hier nogh niet met te vre-
 den zijnde, songh huyds keelsge-
 lijk hy gewoon waer, met een be-
 vende stem, dat lietie, *daer is een kock-
 koeck Door ghevalen, en een geck in 's spel
 geruecks &c.* soo dat hy gemacklijk
 een sot geleck *in trins dimensione*, de
Nations Haeren dat ziende meenden
 schier van gramfchap dol te wor-
 den, om dat se hadden geert een
 perloon, die om haer te bedrie-
 gen toegestelt waer, sy trocken
 van leer, se hem misleerden de
 kamer rondt om, de straten
 door, niet wetende wat sy van
 toornigheyt in t' werck wilden
 stellen om dat sy soo deerlijk
 belpot waren, onse *Loskoppes* die
 niet min snedigh dan dese wa-
 ren; daer en boven nogh
 stercker in getal, sloegen haer
 ter

ter kamer uyt , smeten met tangen , en gloiende turven in de oogen datse qualijck haer logimenten konden vinden , de kreupele Graeff ondertusken door bangigheyt kroop in een kiste die niet verre van dese handelingen gelegen waer , in welke sy hem eenige dagen hielden besloten , laevende hem door het slot-gat met Brandewijn , Anys-water , het welcke hy soogh door de oopeninge van een Ichrijpen , endelijck haer erbarmende , en met medelijden ingenomen zijnde , lieten hem wederom uyt de kiste , trocken sijn prachtigh ghewaet uyt , deden wederom ter contrary sijn vuyl bemorste en bekladde klederen aen , gaven hem een karnetje gedistilleerd water tot een

afcheyt, en lieten hem foo als
 een *Bavien* en *Büfon* loopen. Soo
 als dese heer nu sijn gheboorte
 Stadt naederde, dachte op wat
 manier hy op 't best soude by sijn
 huys vrouw en kinderen te voor-
 schijn koomen, want dese pots
 door de geheele *Provincie* rucht-
 baer gheworden was, sijn gang
 waer te blijkelyk en de tronyn
 daer en boven nagh uytneem-
 der om hem te kennen, by
 komt de Stadt in, terstondt ont-
 moete hem een van sijn *Confraters*
 groetende hem, en met een
 welkom hetende van sijn kob-
 nincklijcke passagie, onse maer
 stont als voor de kop gheslagen,
 vraegende van wat passagie? die
 ghy nae *Polen* hebt gaen doen
 in dat voortreffelyk ghewaet,
 op welke ghy heerlijck sijt ont-
 haelt,

haelt, wat pafies en lacqueien, wat Hoff-jonkers wat edelieden ghy voor gefelſchap en toe dienſt hebt gehad, en van welke ghy nae een drie daegſe ghevangkeniſſe tot hier toe lijt ghearri- veert, maar het ſal niet nodigh zijn, dat ick al deſe omſtan- digheeden te berde breng, door dien ghyſe ſeff weet, en het ſal ghenoegh zijn, dat U. E. dat reeds heb geopenbaerd, gaet wat verder en ghy ſult meer- der hooren, hoe deſe navol- gende rijm- regels op U. ver- doold ridderschap zijn gemaekt, en by na de geheele Stadt door in yder eens handen gheraect zijn.

L Eert hier in s' levens ſwielr de wonderheyt der dingen
 Die mijn verſtant beſpringen,
 En met eenſnelle drift,
 De Aeriſche roſerny door een vdrwoettheyt zift

74 **Fransouet Los-kop**,

Hj die eerste glnstorde van alrijcke vloeken .

En kladderige plecken ,

Die zig geheel veracert ,

Bekranst met parlemacur dat Oosten heeft ghobaers.

Die eerste ghelaps , ghescheurs , beknevelt om de billes .

Sijn gelstie ginck verspillen ,

Die gact nu sonder gels .

In kostelijck ghewaet met Mogentheyt verselt,

Die eerste een verfpot droeyh om sijn bekladde lenden .

Dat al de werels hem kenden ,

Is vreemt voor yder een ,

Want t'rood' s borlaeckn dect sijn dor en Mager-beem

Die voormaelstreden ginck langs Burgermeesters Straten

Die sit vermors te praten ,

In een studente kist ,

Daer is wel eer het gelt van schimlingh niet en wist.

Die voormaels in de roip sijn vroolijckheyt wouw maken

Onsfanck nu in de kaecken

Door d' openingh van een slot ,

D' Anijs en Bellechijt als in een verkens ket.

Ten lesten komt de wyf , dat yder hem wouw slijten ,

Maer wisten niet te quytten ,

Dee opgesmuckte vent ,

Die voormaels voor een Graef wuydrucklijck wiers erkent.

Nu loys Asopus off sijn schoon gheende veren ,

Die sijne trants vereeren ,

En gaet als bedelaer ,

Geoffert als een Geck , op een Student Antaer .

Hier stondt doen onsen
Graeff Oikoeck , met sijn oud

fren-

frenfige bravade als opgetogen ,
dat dit klucht ſpel ſoo vroegh in
al mans mont en op jeders tonge
was ghevoert , doch t' ſy wat
ſy , de daedt lagh daer , en on-
ſe maet ginck ſoo rondtom ka-
kelbont , met ſijn pimpel paer-
ſche wangen na huystoe , beklā-
gende ſijn ſottigheyt en reucke-
loofe dwalingen , hy quam ſo ras
de deur niet in treden oft daer
ontmoete hem een oude treufe-
laer , die eenigh gelach over de-
ſe kreupele ſtompvoet meende
te hebben , ſparde haer mont
wel van t' eene oor tot aen t' an-
der op met ſulken donderende
reſonantie dat het huys ſcheen te
daveren , tette het veurhoof in
hondert Franſe rimpels waer
uyt ghenoeghſaem het belegh
van Ooſtende en de verbacſde

onderganck van Trojen soude
 kunnen werden ghesien, ter-
 wijl dat hy dus sit pruylende
 over sijn sot ghebroede togten,
 waeren onse *Lofkoppes* besig, om
 haer Toneel met alderhande
 deftigheyt te versieren, daer
 wierde een toestel gemaect
 van de kostelijckste, jae prachtig-
 ste ghewaden des gehelen aerde-
 bodems, want een konink moeste
 worden toegestelt en een Kay-
 ser op 't tapijt ghebracht, Har-
 togen haer eer gegeven, Princen
 haer heerlijckheyt, een ghe-
 meen Man sijn mantel en bef,
 een sot sijn narre-kap. Men waer
 van noden verscheydene voor-
 beelden van onbesprookene
 Lichamen, om een Stem te
 Formen tot een cieraet van
 een volmaecte schoonheyt
 ghe-

ghelijck Diogenes Loërtius verseeckert de stem te wesen een bloeme der liefde, want de Tongh wierde vereyft om in dusdanige onderneminge te zijn een aengenaem maet. spraecklijck geluyt, ten sy de reex der tanden geen wanschicklijckheyf veroorsaecte, en het formel der lippen de rechtstallighheyf ontbeerde, hier moesten *Altibrades* wesen, die door de Mangel haers monts geen kleynge çieract toebrachten, men moeste luyden schaffen van welcke *Ausonius* in sijn vijf-en-sevenstigte punt-dicht verhaelt,

*Latratus catulorum, hinnitus fugis equorum,
 Capreigenamque pecus, lanigerosque greges,
 Palatu assimulas; asinos quoque ruder edicas,
 Cum vis Arcadicum fingere, Marce pecus:
 Gallorum cantus, & ovantes guttere carvas,
 Et quisquis vocem bellua talis habet,
 Omnia cum similes ita vere, ut ficta negentur:
 Non potes humana vocis habere sonum.*

Dat is :

In't baffen bej' een hont ! met brieffen
bootsj' een paardt ;

In't blaten lijkj' een lam oft geyt, met
wol bewaffen

En rucht ofj' een recht Arcadisich elal
waert ;

Of krayt g' als d' haen : en kunt ge-
lyck een raven krassen ;

Maer *Marous*, naje foo veel beeste stem-
men uyt' ,

Ontogelijck , datje meer haet Mensche-
lijck gelyt.

Elk was beſich om ſijn uyt-
drucklijckheyt voor den dagh te
brengen, daer de eene een bot-
muil was, was de ander een gau-
aert, om ſoo elkanderen te on-
der richten, datſe webben van
een touw geleken te wesen, want
ghelyck de oneenparigheyt van
pols een onfeilbaar kenteken van
's Lichaems ongeſteltheyt is, ſoo
tuyght de oneventheyt van han-
delen wandel, dat yemants ziel

weynigh gefontheyt heeft, dese snoeperities hadden soo eenige dagen gheduyrt, ten laesten komt daer een seker botmul, die door sijn wanschiklijckheyt een oneenigheyt broudetusschen sijne mackers, door dien dat hy door sijn quaede gesten en ghebeerde, berispt wierde, dese persoon was een tweede *Tarascanus*, die van *Leo de tiende* en sijn *Helper Bibiena* soo geweldigh bedeunt was, dat hy een Man van weergalose wetenschap, in sijn stuck, meinde te welen, hoewel in der daet niet dan een botmuil was, sy schickten hem van kant; en wierpen de verdwaelden Broeder achter de banck, stellende een ander in sijn plaets menende het begonnen spel nu lichtlijck te voltrecken en voleynden,

maar

maar fiet flux komt de gevleugelde doodt met haer dochters daar tusken spatten , ik meen de moeder van oproer en woede met haar neerhangend' hooft , bleek van lippen , stuurs en gelwollen van oogen , met zidderende handen die een poock tegen de borst houden, leunende op haer kromme en dunne beenen met welke, dicke duysternissen en andere Schrickelijcke dingen daer en boven Affschuwelijcke dampingen omringt , want de eene wilde den ander niet toegeven Voornaementlijk in Eeramp-ten de welke in sulken kas nae gelegentheyt der Persoonen worden omgedeeft, de Ialoer- sy Speelde de Rol , en de nijdt gaffe luyster , al even eens wierde dat Bearbeyt en ghe-

gebroest tuffchen de toneel-dan-
fers, gelijk tuffchen mede vry-
ers, die haere dolle herts tocht-
ten niet weten te matigen, maer
van een *amantium Furiosarum aymula-
tionem*, der minnaeren rafende na-
yver omgevoert worden, dese
oock, wanneer de eene tot Ko-
nink wierde verkoren, stack den
anden in de krop en vraegde dat
met een helle naenemigheyt,
ten laesten evenwel, wierde
voorgestelt, of om geheelick
daer van af te staen, oft met
malkaer daer in te over een te
komen, soo om het begonnen
werk niet te laten steken, wierde
een verkoren tot scheytsman, na
welkers oordeel de rollen soudent
worden omgedeeft, hier door
wierde, doen wederom de stor-
men, en bulderende Orcanen ge-
stilt

stilt, en veranderden in een libberige koelte met warme Sonneschijn beaengenaemt, elk sette sich in ordere, *spartans*, die daer toe verkoren waer, wierde plechtelijk in gehult als bewinthebber, hy gaf elk na sijn qualiteit en gemaniertheyt sijn rol, onder wiesende haer nae de gelegentheyt van de stoffe, nu soude den leser my wel eens willen vraegen wat haer voorwerp, welck dat de Comedi waer, haer voorwerp ofte Commedia, waerom segh ik niet een beklagelijck en jammerlijk Treurspelt, is gheweest de geschonden leerfucht en bedrieglijke wanhoop, hier stelden onse *Winn-broods* Kinderen haer vreugde geen perck, sy wisten niet te matigen haer wellustigheden, soo waer elk op

geschickt met zijn ghegeven
Octroy. Kracht en Mogenthey-
wierde nu vereysht, tot het vol-
eindigen van allen desen, men
draefde de gehele Stadt, ja het
Landt door, om sulx te vinden,
tabbaerten wierden ghemaect,
borstharnassen en helmotten oft
yemant in dusdanigen batalie
mogte komen te sneuvelen, ont-
boden, net gebourduurde vrou-
wen ghewaet toegeschickt en
strickjens van *Verstans* lin-wact-
ghevlochten, kochten affvijfel
van gout om met *Lampius* haer
goverft haier daer mede te door-
zayen, versamelden goudt-draet,
om het selve tusschen de goutgele
hayeren te doen blinke, als sy nu
dese konincklijke pracht hadden
by een versamelt, begonde men
doende te worden, om de
schou-

84 *Fransoquer Lof-kep*
schouplaets te stofferen voor aen
wierde gheplaetst *Bacchus* in twee
gedaenten; eerst met een wreet
en stuur-gezicht en een langen
baerdt, ten anderen met een
schoon, bevalligh, jeughdigh
en vrolijk aengesicht, het eer-
ste om sijn onbescheydenheyt,
die *Wijn* veroorzaakt en t'ander-
om soe wanneer het matigh ghe-
bruyckt wort een jeughdigh en
vroolijck humeur verweckt, met
een *Narthé copbotus* staf in sijn hant
om sulken waggeligen ganger te
onderstutten, moeder naeckt,
om dat hy nae het oude spreek-
wort luyt, *in vino veritas*, een drone-
ken mont spreekt s' herten gromde ver-
borgnen dingen als moeder naekt
de *Werelt* voorspelt, met woedende
gedrochten als *Panthers*
verselschap, om dat sulcke
Men

Menschen, die staegh op't wijn-
 wat als susebollende bevonden
 worden, sulcke Dieren van
 aert niet wangelijk sijn, met een
 stoet van helse gruweldaden om-
 heimt; want gemeenlijk sal den
 achterklap, overdaect, onkuys-
 heyt, viantschap, toorne,
 wraecklust, nijdt, sulke verfo-
 pene Zielen nae gaen, onder
 sijne voeten, waaren met groote
 vergulde letteren geschreven de-
 se naevolgende rijm regelen,

Siet Bacchus op den troon geklommen,
 Met al het donderend' gedraegh,
 En schier puylogende uyt brommen,
 Sijn vuyl versopen wilt gesangh.
 Siet hier het breim op stelten treden,
 T' verstant geheel ter Zy verset,
 Een wijs Man maecten sotte schreden,
 Een plompaert hier beleeftheyt weet.

Andere willen seggen dat hy
 afgeschildert stont, met een kinderlijk

aengesicht, met een hoorn in de handt, en
 met een kroon van glas op het hoof, met
 een kinderlijk aengesicht, om
 dat hy de mens staemelen; en
 sonder onderscheyt spreken
 doet, gelijk de kinderen. Met
 de hoorn: om dat hy gelijk een
 trompet, de verborgentheden
 openbaert. En met een glase
 kroon op t' hoof: om dat een
 dronckaert meent dat hy heer-
 lijk en machtigh is, schoon hy
 niets daer af heeft.

Hier recht over onsen Wijn-
 godt wierde de wellust vertoont
 in vrouwelijcke gedaente *illa lar-
 varum impietas, & perniciofa libido*. De
 dartelheyt hebbende aen haer
 zy, met een omfiende aenge-
 sicht, hebbende op haer rechter
 handt een net gegotene albaste
 vrouw zijnde een voorschrift der
 weel-

weelrige lusten, met haere slincker handt wiesende op de borsten wiens tepels vergult waren, blinckende als twee vergulde naegelen

———— *Tunc nuda papillis
Constitit auratis.* ————

Daer stondse doen en boot
Haer goude tepels bloot.

———— *Sanguine vultus
Et gravida matuere comae, quas flore Sabae
Nati trionat, liquidoque parens signa verat auro.*

Bebloet was aensicht en geverfde lange
locken

Met Saba's bloeme Sap, en vloeiend goute
door troocken

Gelijck *Valerius Flacous* singht,
haer hooft was kostelijk opge-
toit, met nastuurlijk toiscl, het
scheen als of t men uyt dat blan-
ke albast de geilheyt konde ver-
beelden, en alles het gene dien-
de tot volmaecktheyt konde
licht-

flichtlijk daer uyt gezien wor-
 den, om haer hals was hangen-
 de een gouden keten met fijne
 kleyre steentjes beset, die men
Asteritas en *Irides* noemen, de wel-
 ke leckere besondere kraecht
 uytleveren als sy een branden-
 de kaers worden tegen gestelt
 volgens het schriven van *Isidorus*
 en *Solinus*; in 't kort sal ik beschri-
 ven dees acrdigheyt om den le-
 ser niet moeylijk te vallen, met
 een groote beschrijvinge van sul-
 ken albaften pop.

D At krulle kopje wien de langt te
 Der locken langs de schoudren hangt,
 Dat babbelbeckje, glad gescuirt,
 De lipjes verft; met d' oogjes pluyrt
 En sacht en netjes trippelen gaet,
 Heel als een meysje van gelaet,
 Onder haer voeten waer met
 vergulden letteren geschildert
 dese volgende rijm regelen.

Wat

Wat is de wellust meer dan wint,
 Die t' Lichaem en de siel verflint,
 T' verdervend' lockaës van de jeught,
 Niets isser schoonder dan de deught.

Iae secker hebben dese ge-
 roerde veersies het voornaem
 ogewit bereickt, leest *Hendrick*
Glarean in sijn latijnsē uyt spraeck,
 te *Friburgh* op *Suetonius* gedaen,
 alwaer hy heftelijck ontsteecken
 op des Kaisers *Tibery* affgrie-
 selijcke wellustigheden, soo
 deftigh uitroept: *Quidenim de Tibe-*
rio dicam? quid de libidine narrabo? ulce-
roso in omnem invidiam animo, quo nihil
unquam fucatius in toto terrarum orbe, ni-
hil nocentius, nihil turpius vixit, Dat is:
 Maer wat sal ik van *Tiberius*
 seggen; wat sal ik van sijn wel-
 lust verhalen? wiens gemoet
 tot alle vervoeilijkheyt is veret-
 tert, soo datter neit is bedrieg-

lijckers, schadelijckers, oft schandelijckers ter wijde Werelt heeft geleest.

In 't midden tusken dese twee wierde in den omtreck oft omklaerder uit te drucken in 't bovenste van de eerste voorgevel des tooneels de overspeelster *Antoinette* toon gestelt, dese mogende *Cypriote* sat daer verheven met een sonderlinge pracht op haer Throon, geheel moeder naeckt, door dien, die geene de welke in sulken forgelofen onkuysheyt vervallen, en haer als een Godinne op een reuckeloosen Autaer bewieroocken van hun cere en rijkdom ontbloot worden, met een krans van lieflijcke roose blaren gevlochten, om haer goutgele locken versiert, door het bloet

van

van Adonisghekleurt , en met
verscheydene konstige stricken
en luchtige loof-wercken ghe-
borduiert , met een blanck voor-
hoofst , purpere wangen , van
een bevalligh opsicht , met on-
gemene blonde haierlocken
langs het hoofst hangende , met
een verheven neus , roode lip-
jes , om haer wit Albaste hals
swierde een schoone reex van
brune paerlen geregen aen een
roode zijen' draet , die achter
in de necke sinlijck gestrickt was ,
een kleet om haer lief geslagen
het welcke met een dartle weer-
galoozheyt als door een lieflijke
koelte achter haer soetelijk speel-
de , in haer een handt vertoon-
de een zeeschelp , in haer ander ,
te weten , de rechter een ronde
Werelts klood , vertoonende so

haar heerschapy over de gehele aertbodem , voor haar borst een flamme viers , Zittende op een koetle van gout en met peerlen tusschen het gout bemaalt, gelijk *Giraldus* verhaalt , voort getrocken van twee Swanen en twee Duyven , wiens toomen waren van de alderfijnste rode Zyde-draat met drie gratien verselt , hebbende haar armen over malkaar gheslagen , de voetschabelle waer op haar net besneden voeten traden is een yvoren Setel in welke met swart getrocken Letteren gheschreven stont.

D It pronkbeelt met haer puick-juwelen
Aenlockt ons tot het minne strelen.

Ey siet eens die ghewijd alba st ,
Met alle godlijck heen vermaest ,
Dees schoonheyt met haer schoone kaken,
Doen my op nieuw in minne blaeken ,

O krach-

O krachtigh meelter stuck ! O beelt !
 Ghy die d' aenschouers herten streelt,
 Ghy doet mijn witte veder dwalen,
 Door t' schitt' ren van u soete stralen,
 't sal best zijn dat ik schouw dees min,
 En segh wijck wegh ghy Afgodin.

Ter zy van de bevallige pop
 vertoont s'igh een jongelingh pragh-
 tigh en niet te min dartel ghe-
 kleet vet van gedaente, bukcn-
 de sich ter aerde, als eer be-
 wiesende aen *de lely witte Venus*, heb-
 bende een halsbant om, te sae-
 men gesmeet van soetigheyt,
 goedgunstigheyt, aenlockinge
 der liefde, vrunderlijke woor-
 den, soete lachjes, hoop, vrees
 verdriet, uyt zijn mont quam een
 geluyt, dat niet quaelijk een maet
 muzijk geleck, hebbende in zijn
 flincker handt een gulden trou-
 ring, de regter swaide een konn-
 lijke staff, welke twee hy plech-

94 *Franequer Los-kop* ,
tiglijck op droegh aen sijn be-
minde.

Aen de ander zy zat een jonge
Dochter op een blauwe Hemels
kloot, wiens kleet met verschey-
dene defrige Musicale Instru-
menten is gheschildert, spelen-
de op een Viool de Gambe, waer
mede sy de koutende jonckheyt
streelede, op haer hoeft was ghe-
plaetst een nachtegael, voor
haere voeten lagh een groot
Wijnvat, met verscheyde ande-
re Instrumenten, als viool, bas,
fluyt, musijkboecken, pennen,
en diergelijcke dingen meer, die
tot de volmaecktheyt, van de
musijkkunst vereist worden, on-
der haere voeten stont dit ghe-
dicht uytghehouwen.

Hoor hier het soet geluyt der snaeten,
De discant, alt, tenoor, en Bas,
Seer liefstijck onder een vergaren,

Dat

Dat eertijds heel verscheyden was,
 Siet hier de jonckheyt deffigh strelen,
 Want minlust voeght wel by de kelen.
 Een vlugge tonge met vier tanden,
 Verselt met Maet-stock, Lijni-boeck,
 Een roemer op sijn beyde handen,
 Maeckt laf en doffe hersens kloeck,
 Een kreupel siet m' de krucken breecken
 En dansen op gesonde streecken.
 De min Godt kan niet minne strelen,
 Als zy niet hoort het maet gesangh,
 En t' aengaem geluyt der kelen,
 Gesproten van Apollos rangh,
 Want dat doet eerit het herte raecken,
 En t' koud' in hete vlamme blaecken,

Dit nu sijnde de voorboog of-
 te de aeuvangh des toneels,
 waer aen de gordinen worden
 gehecht, soo laet ons nu eens
 sien hoe sich het binnen hof van
 de sehouburgh vertoonde, wat
 prachtige werck-tuygen daer
 wierden toegestelt, want krach-
 tige optoysels vertoont, wat
 Konincklijke mogentheden,
 gedist, en wat al veelvorige

96 *Franequer Lof-kop*
heerlijkheden, die de staet van
dusdanigen ontwerp bevestig-
den, en tot pronk der majesteit
opgeoffert, zijn voor een dagh
ghebracht.

Siet daer dan de gordijnen
verschoven, voor eerst opdoen
een deftige foldering, waer aen
de handelingen van onse *lofkoppen*
waren geprent, my dunkt ik ver-
neem daer in't midden een *rijkelijke*
vrouw geplaeft op een gulden ze-
tel, hebbende op haer rechter-
hant een Keyserlijke kroone, de
slinker vertoont een gouden Sep-
ter, haer *buurvrouw* was in blauwka-
melot, wiens kleet vol ogen en o-
ren is gebouduurt, gevleugelt
aen beyde schouderbladren, een
doornen tak in de hant, omheint
van gulfigheit, sloffigheit, sotheit,
en quillinge van verloren arbeyt,

in

in de eene hoeck sat een *maegdekens* op het heerlijxt geployt en geciert, met een blanket aengesicht, ick meen de ydelheyt, op haer hooft geladen met een silver schotel, daer een hart in op gedist is, wijefende met de rechter hant na de ondeughden, als off sy gaf te kennen al lachende, dat deese haer als een recht middel hadden ghebruyk ten ghebaende weg tot een onvolmaekt einde, in de ander hoeck waer een *bedaeght Man* geschildert met een stuk loots in de hant waer op gegraveert stont het spreekwoort *Plumbeum ingenium*, dat is, een loden verstand een rietstok tusschen sijn benen, in sijn ander hant een meulentjen, een kinderlijk vermaek die het gebruyken om alse tegen de wint acn lopen, het selvige om-

draeit , hy belacht met een hertelijke lagh dees kinderlijke moeseryen , vertoonende daer meede haere handelingen soo in werckingen als gedachten , datse van gener waerde zijn , en gestaedigh als het meulentje ommedrajen .

Deese folderinge wierde gestut van Marmere Pijlaeren , welke uytgehouden waeren in alderhande bedrieglijk loffwerk , om vloghten eensdeels met roosen , wiens geur wel lieflijk onse neusen bewasemt maer haar prille gloring met der haast weder geeft , sy ichijnt wel voor soo langh alsoe op de steel nogh bloeit , van een deftige kleur , maer wilmen se aentasten en rucken van de steel , so stecken se : anderdeels met netelen

en doornen doorwrocht, van slangen en adders door kropen, en met andere Barbãrische ghe-drochten omheint: deftig voorwaeren opmerkens weerdig toneel wiens voornaemste deelen in gruweldaden bestaen, wiens heerlijkheyt in sorgeloosheyt, wiens dierbaarheyt in verwaerlolen van dierbare saecken, wiens mannelijckheyt in een kintske sotheyt, wiens moedigheyt in een slappe verwerringe hervormt is.

In 't veschiet vertoonde sikh een vervallene PARNAS, eer tijdts een lustprieel vol van een lieflijckj gedreun. CLIO sat voor aen als wenende, met een verwelckte lauwerkrans versiert en een schorre Trompet in de hant.

E U T E R P E klaegt over het verlies van haer Instrumenten en musicael gereetschap, als mede over het uytvallen van haer aengenaeme krans.

T H A L I A die eerst van een vrolijk opsicht was sit met neergeslagen ogen en neerbuckend hooft, als melancolijck zijnde over de geschondene eenparigheyt van haere reijen.

M E L P O M N E heeft alle hare kostelijke en rijke versieringen aen een kant ghedaen, haer Septers en kroonen sijn tegen de aerde geworpen, van wille zijnde om haeren bloten pungjaert in de boesem te duwen.

P O L Y H I M N I A staet geheel verstomt, wiesende met de rechter hant nae de aerde als of zy wilde seggen, siet daer ons vreug-

de leyt in't stoff gedompelt, haer
 wit kleet versiert met eedele ge-
 steenten, is in een Iwart treurge-
 waet hervormt, de papieren letter
 rol leyt aen stucken verscheurt.

ERATO verandert haar mir-
 ten en rose krans in een doornen,
 haar liere is gesfleurt en de klank
 is te eenemael verdooft, de strijk-
 stok is sijn zijn hers quyt,
 de Gevleughelde Cupido staet
 met een nytghebluste fackel in
 de handt en de Boogh is
 ontstelt, de pijlkoker van pijlen
 berooft.

TERPSICHORE laet van
 weedom haer Cyther op de
 Aerde vallen, datse middel
 om twee breekt, de veder-
 bos van Pluimen is verstuift.

URANIA's klaerligende ster-
 re krans verdooft, het blauw

lasuurigh kleet liet isghelapt gescheurt en morsigh bemorst van het diephertig wenen over de toestand van haar slecht gerugte, de Hemel kloot leyt als door het stoff gedompelt.

CALLOPE bedeckt haar voorhoofd dat omset is met een gulden cirkel, door een swarte sluier, haer lauwerkranfen veranderen in Lijk-cijpressen.

Siet *Lester*, hier hebt ghy een ontwerp en kort begriip van den toestel der wandel geesten en loskoppem, sy hadden haere veranderingen nae gelegentheyten van de spelen die op t'tapijt wierden ghebracht, en te walgelijck om nae ordere op te halen.

Maer evenwel acht ik 't mijn schuldige plicht te wesen, om

oensies aen te wieslen, wat reden
het mochte bevatten en wesen,
dat dit toefstel schrickelijke ydel-
heden, ongebondene bedriege-
rijen, vuyle hoererijen, dronc-
kene Afgoden, Duyvelsche
wellustigheden, opgekropte
jaeloersijen, met sigh sleepte;
wat oorsaek het zy, dat dese
geroerde gedrochten op het
kostelijk toegetaekelt zijn,
waerom alle wat sich vertoonde
met lichte verven ghekleurt,
en de schaduwen met het alder-
swartste beenswart geschaduw-
waren, daer nochtans andere
Schoufpelen, met oude prach-
tige pronckbeelden worden op-
geschickt, met leersame uyt-
drucklijkheden vermengt, wiens
muren met konstige meesterstuc-
ken door de handt voor een def-

tig werk-baes in de schilder-
konst gewrocht, vertoont zijn,
wiens solderingen in vergelijkin-
ge by het swerk en de lucht ko-
men, en ons blaugelaesuurde da-
ken glinsteren. Siet daer luyftert
en hoort dees reden, een come-
die 't nae seggen van de oude,
heeft lichte voorstellen en sware
handelingen, zijnde met recht by
een heidentē bede laerster verge-
leeken, want dese naetje is wel
rijklijk in haer beloven, en een
ander goedgeeluk te voorleggen,
het welke sy swaerlijk door haer
eyghene aermoe de een ander
konnen mede delen; om nae-
der te komen, de comedie is een
bedrog, het welk, de bedrieger
rechtveerdiger maekt, als die zo
niet Bedriegt, en de bedroge-
ne Menschen, wijser als die
niet

niet bedrogen worden. ey fiet, dit dunkt my noch de spijker op de kop niet geraeckt te wesen soude het niet zijn, om dat de Commedianten waeren nae de Commedie? past niet wel by een ontijdige getabberde *lof*kop, een kakel bont kleet? hoe soude met elkaer over een stemmen een deftighe wetenschap ghepaert met wiese Seden, en een verachtinge van de selve, verselt met ongebondene manieren? ja, dit is dan de reden, waerom dat onse *Lof-koppen* sulcke versieringen hebben toegebracht in 't optimmeren van haer tooneel.

Want voor-eerst, waten sy anders niet als de grootste ydelste Menschen, die onder de Sonne adem schepten, wel soude daer

daer stadigheyt by komen.

Ten tweeden, sijn zy ongebondene bredriegers geheten, by welke soorte immers geen vroomheyt en oprechtigheyt konde plaetse grijpen.

Ten derden, worden se met recht vuyle hoereerders, toegepaemt, met welke geen kuysheyt kan gepaert worden.

Ten vierden, dronckene Afwijckers, die haer VAN, hoe soude die soetheyt de VOORNAEMEN zijn.

Ten vijften, hoe kan een Godlijke Zedigheyt, genoeget worden by Duyvelsche wellustigheyt.

Ten sesten, een opgekropte Ierloerly en heerscht niet by een liefvallige vreedsaemheyt. Dit so vast gestelt zijnde, danke

my beter te wesen, dat alles
 met een soete resonantje klinckt,
 en dat ondeught met ondeught,
 en deught met deught getrouwt
 zy, dan dat alles overhoop leyt,
 en ondeugt by deugt, en deugt
 by ondeught ghegraveert zy,

Siet *Lefer* stelt u te vreden met
 dese oorsaecke ghy hebt nu drie,
 kiest nu die met u wetenschap de
 beste gemeenschap hebben,

Wel nu moet ik lachen, dese
 groote ongebondentheyte moet
 met een klucht gecyndicht zijn,
 als off het niet genoegh waere
 geweest, datse met sulken on-
 gehoorden pronckbancket had-
 den ten toon gestaen, wel het
 kan nogh vergeven worden,
 want de eene sotheyt, de an-
 der volght, en de eene klucht
 geeft den ander luyfter, 't sal my

eens op het hoogst verwonderen
 wat deese voor bereydingen sul-
 len wesen, ik verlang my lehier
 te barsten, eer de gordinen we-
 der worden verschoven, nogh
 komt het niet, want ik sie *Sparta-*
nus nogh al omlopen in half sotte
 klederen, het moet wat aerdigs
 wesen, hy gaet weer binnen, ey
 fiet sijn narre kap staet met op ge-
 pronkte bellen op 't hooft, ik sie
 't waarachtig door de dunheyt
 van de gordijnen schemeren,
 maer hoe haastig loopt *Marten bras-*
saert die vermakelijke voorloop
 van nieuwigheyt, een opgedofte
 Griek, secker, hy is besig, sou hy
 niet minnen wille? hy swoegt ge-
 weldig, jae hy vrijt, hoe aerdig
 verthoont hem dat by het branden
 van de kaers: waer blieden sy nu
 so schielijk sy yertrecken! ik sie
 de

de kaerfen snuyten , het is ge-
daen , sy stellense om hoogh ,
nu sou men hoope dat dit klucht-
spel niet langer soude vertrage ,
siet wat wort daer voor aenghe-
plackt ik moet de bril eensjes op
de neus sette en leese het gene
dat geschreven staet , onder-
tusken sullen sy haare hebben ge-
reed gemaackt , *Eras is encom Mor.*

*In ludis autem & dicitis antiquam nobis ve-
riam exposcimus.*

Nemo sibi met arbitretur dici ,

Quod nos populo dicimus.

*Neque propriam sibi met causam constituat
cum muni ex joco ,*

Nemo aliquid recognoscat ,

Nos mentimur omnia.

Hoe dit is Latijn , een Man
moet 't zijn die 't verstaet , wel
hoe ben ik soo plomp , sien ik
dat woordenen niet.

Dat

Dat is

Soo wel in 't spelen als het seggen,
 Begeren wy ons oud' verloff,
 Niemand wil op hem selver leggen,
 T' welck dient voor yder een tot stoff,
 Eu wilt gemene jock niet vatten,
 Als oft u selver oorfasck gaff,
 Nogh met verbeet' ringh tusken spatten,
 Want leugen ist' wat ik bescriff.

Ha! ha! he! wel hoe ist mo-
 gelijk, dat yemant sulke snode
 vonden kan te berde stellen, het
 is wel opgevat voor sulken on-
 tijdigen baldadigheyt, en der-
 tele moetwil, fiet de gordijnen
 verschoven, een aerdigh jae sot-
 lijk toneel, (hoe schoon het sich
 voor heen vertoonde, so sot was
 t' nu hervormt) alle bedenck-
 lijcke grillen wierden op dese ta-
 fel der gecken gedist, voor ye-
 mant die t' op nieuws gesien had-
 de, soude geoordeelt hebben
 een gast-huys vol dolle Men-
 schen

schen en raefende weetnieten te wesen, men sagh rinkelbollen, Apetronien, bedriegelijke veinserijen in de trony van een vroom en wijs Man, Throonen van verscheydene uytghebeelde en ghouwene Marmere wercktuigen, waer in een geck, zijnde een bedaeght Man, sat als opperleer-meester van verscheydene kinderkens, hy onderwees met een sotte hebljckheit de speelende konstbaesies, so in oefenen der koten, knickers, toppen, in 't slaen van de hoep, en diergelijke kinder spel meer, ter eerster opzicht verscheen een vrouw, met een naeckte en lachende gedaente, vertoonende feer schandelijk, en niet de groofte onbeschaemtheit, haer naeckte leden, welke

ke de betaemlijckheyt wel mede brachte, datse met een deck mantel van eerbaerheyt wierden bemantelt, aen haer zy was geplaeft een lam, ghelijck nae de manier der oude soo *Dame* zeyt, de sotheyt verbeelt, haer rechter handt een halve Man vast benepen toe slaet, als off sy seggen wilde, mijn sotheyt is de verandering van de mane onderworpen, uyt haere mont vloeyde wel een reden, als van een sot ghesprooken, maer soo sy by een sin Rijck Man worden ter herten genomen streckt het tot leringe, en onder, richtinge der wijse.

Maar

Maar siet nu Lefer in 't kort be-
schreven de veranderende We-
relt, met alle haere pronkerijen,
ik had stoffe in overvloet, om de-
se verhaalinge met wijdlopige re-
den uyt te breyden, en met een
langhe vermomminge onder sul-
ken momaengesicht te schuylen,
maer door dien mijn meeninge
nog meer saeken verwacht, so sal't
genoegh zijn voor een verstan-
dige: ik treed' dan voortom de-
sen handel ten eynde te brengen,
en eensjens te onderzoeken haer
leven, gevolght, op dit drol-
ligh voorwerp: nae datse van
elkanderen waren gescheyden,
dachte *Spartanus* alle dese dingen
niet genoegh te wesen noch geen
recht behulp-middel om schij-
ven by een te samelen, hy mij-
nert, leyt alles over, neen noch

en vint' hy 't niet , ten laefften
 vocht hy beroeringe in fijn herfe-
 nen , een nuttigheyt dienftigh
 tofs levens welftant , hem dunkt
 iet wat gelefen te hebben van den
 grooten pluimftrijcker Parafit-
 tus , die fijn levens tijdt met
 pannelicken heeft verfteten , en
 deftigh geacht door die felvige
 konft , hier veranderde doen
 fijn weedom in een hartelijke
 lagh , door dien hy nu loflijck
 met den adeldom drie naemen
 kan hebben , by exempel *Sparta-
 nus de Wilde Pannelecker* , voorwaer
 hy is met defe kunft soo deftigh
 opgefchickt , als *Pbidias* met de
 fijne , wanneer hy *Iupiter* had uyt-
 gehouwen , hy hadde nog eenige
 overblijffelen van de toegetaac-
 kelde klederen der Commedian-
 ten , de welke hem niet ondien-
 ftigh

ftigh waren om voor 't oog van de Werelt als een eerlijck man te verschijnen, onder dese deekmantel dan wickelde hy hem in de gonst van verscheyde welbemiddelde, hy hadde t' een weynigh geoeffent soo dadelijck beviel hem dat werck soo deftig, als nogh oyt een dingh: ghy kondt hem doen rede voor een goet Pannelicker onder de bastaart soorte onderkennen, ghelijck de Wisselaers de goede munte onder de quade: hy veranderde geheel van gedaente, hy wierde soo vet als een Otter, en ginck als heer alle dagen sijn voorwerpen besoecken, voorwaer geen wonder, want het pluimstrijken, is een konst om te eeten en te drincken, daer by voegende redenen, die daer toe

vereyft worden, welkers doelwit
 de wellust is, hy doet al wat sijn
 hert begeert, en leeft in de groot-
 ste gerustheyt des werelts, hy
 slaept op twee ooren te gelijk,
 en laet *Violen* sorghen uytgher-
 streckt met *Handen* en *Voeten*
 gelijk *Vlysses* wanneer hy nae
 sijn *Vaderlant* voer; *Homerus* moet
 het uytnemend' wel hebben
 aengestaen door dien hy 't pan-
 nelieken het alderbeste eynde
 der dingen noemt, voorwaer
 soo het *Vlysses* dese konst in sijn
 hersenen hadde bevat, die de
Stoici gevolght is het eynd' der
 deughden te Verheffen, kon-
 de hy seggen wanneer hy
Philoctetes uyt *Lenmos* ghevoert
 heeft, wanneer hy *Troyen* heeft
 t' onderghebracht en verwoe-
 stet, wanneer hy de vluchtende

Grieken weder hielde, doen hy in Troyen gekomen is slaende Zig zelve met onbetamelijcke wonden, bekleet met een stoyfch kleet. Maer van dit schoon eynd heeft hy nergers ghewaeght, Doen oock niet, wanneer hy een Epicurees leven leyde, by de seer schone Calypso verkeerde, en hem geoorloft was in alle wellusten vermaeck te nemen. Daer was gheen beter leven? als die van t' pannelicken, wel seecker het is Onbegrijpelijk, hoe yemant sijn leven in verscheydene ployjen doorbrenght, alles wat dese maer maer opstelt, het gedijs tot voordeel, die voorheen liep als een bedelaer en lantloper, sit nu daegelijcks verheerlijckt, en verrijkt eensdeels in kostelijck gewaet anderdeels

deels in het defstighfte gefel-
 fchap, nae welke, fulcke door-
 gaens trachten, en als een vis
 nae 'twater jancken. So fy nogh
 by dese konst bleven, en geen
 andere buyten sporigheden daer
 onder vermengden, fou't nogh
 eenigfins schijn hebben, en fo
 daer nijdigheyt, jaerloufy, en
 lasterlijcke woorden en gedach-
 ten, daer niet meede gepaert
 gingen soude het nogh een werk
 voor haar selfs konnen werde
 geheten, welke dingen al onse
Spartanus heeft getoont te weten
 als hy op seecker tijt door eeni-
 ge eygen batige driften gedreven
 met fijn vlesiecke, en vergalde
 tonge op seeckere veerfe macc-
 kers quam uytbraeken als schel-
 dende de selve voor fuypers,
 flemers, en diergelijcke ver-
 voey-

voeylijke by namen , daer nogh-
tans hy selfs geduyriglijk oefen-
de in dese saeken , recht overeen-
stemmig met dit volgende veers:

Ben holle gulsigheyt gevoet door veynse-
rijen ,

Speelt den jaerboersen rot , een plom-
pe wetenschap ,

Met schijn van Gods dienst doet sijn werck
tot voordeel dijen ,

En deekt sijn swarte kruyn met eenen
Monincks kap ,

Daes vuyl vergalde tongh gaet als een
helbont Blaffen ,

Met Cerbrus zijn trauwant om goet doen
aff te schaffen ,

Hoe raeft mijn Poëzy gepropt vol gru-
weldaden ,

Sy wordt van gramschap bleeck en
schuymbeckt als verwoet ,

Wat off haer schorten magh ik sie haer
wellust baden ,

In een vervloecte bron doorsprengt
met martelbloet ,

Voorwaar zy heeft geen schult , men
drayt haar lasterstroppen ,

Om t'snoejen d'eeren krans van groote
belde koppen ,

Men schelt haer oefenaers voor suypers,
 huylebalcken,

En schantvleckt hare naem, op 't
 woort gaet wegh ghy guyt,

Met u versopen veers, daer nochtans de-
 se schalcken

Op proppen in 't geheym haer balgh en-
 buyck en buyt

Tot aan het barsten toe, maer stropers
 sullen selden,

Stanthouden tegen, 't spits der loffelijcke
 helden.

Voorwaer niet mis gepraet dees bladw
 vergifte herten

Door een swart kleet bedeckt, wiens
 buytens 't heyligheyt

Maer 't Binnenst' dorst van selfs de bitse
 wraecklust tarten.

O duldesole smert! dees heeft ons
 val bereyt,

Soo d' aerde haer verteert sal't alle galgen
 spijten.

Men moet geen raven aes voor het ghe-
 worinte smijten.

Soo drae onsen *spartanus* sulke
 saecken in de mont wierden
 ghegeven, begon hy achter-
 dencken te krieggen, hy peinsde
 een

een wijle tijds om sulken faeck te remedieren, maer alles wat hy int werck stelde was om niet, ten laesten door het weynigh oefenen, verliet de kennisse de konst, met een oock de konste-naer, want dese oefeninge moet geoeffent zijn, off sy gaet daedelijck haers weegs, gelijk het met Nestor oock dien konincklijcken pluymstrijcker is uytgevalen, nae het schrijven van *Homerus*, de welke *Achilles*, nogh *Ajax*, nogh *Diomedes*, nogh *Agamemnon* soo niet heeft verheft, en ten top van eere gevoert, als onsen Nestor, maer soo drae hy in de konst begon te beswijcken, wiert hy voor een man van minder wetenschap uytgekreten, daer stont hy doen Verwaerloost van een Leckere Opghediste

tafel, vervreemt van deftig ge-
 felfchap; verlaten van het ge-
 meen' gevoelen, en verachtert
 door zijn voornemen; hy begint
 op nieuw wederom te foecten
 zijn vorige spits broeders, en
 wandelt met haer nae de feftig-
 hoofdige Eetfale; die een pu-
 blijke Burfe wort genaemt, als
 afgefchaft van een private Ko-
 nincklijke maeltijt, hy wier-
 de daer op nieuw weder inge-
 huldight als een nieuwlingh
 in oude klederen; en ging daer
 daegelijx ter tafel, met zijn vo-
 rige gemeente: het duurde
 niet feer langh of hy wierde tot
Præfes, zijnde een opperhoofd van
 de tafel daer hy geplaeft was, ver-
 koren, want het is daer fo ge-
 fchapien: op de Burfe off publijck
 Eetfale is een algemene oppfieh-
 ter.

ter, *Inspector* gheheten, die de voorforge is bevolen, oversulken seftighoofdige regeringe, daer zijn seven tafels van welck hy als bewinthebber is gekosen, stelt over yder tafel een *opperhoofst*, by de opperhoofst een *Assessor* ofte *Bysitter*, elke *Bysitter* heeft sijn toesiender op de ordentlikeyt van het eten, als broot, kaes, boter, en diergelycke spiesen meer, op dat de selvige niet met een onbeleefde wanschicklikeyt gehandelt wierden, de dranck heeft sijn verordonneerde *Ganimedes*, de spiese wort nae de rangh van de tafels opgedist, elcke tafel gaat beurt om beurt weecks om, die de eene weeck de eerste rangh, heeft de naevolgende te tweede en soovoorts, de *Præsides* sitten een maent.

24 *Franequier Los-rop*
Maent op haer Monarchale
Throon, maer de andere bedie-
ningen gaen weeks haer omgang,
dit alles is wel, maer het is een
schaerfe bedieninge, door dien
s' lants kiste voor sulke is toege-
sloten, ik wil segge daer is geen
bepalinge, en daer en boven
nogh die *Profes* de welke sit aen
de eerste tafel in ordere, wort
Generael ghenaeemt, soo de
montkost door lanckheyt van
tijdt mocht sijn een weynigh be-
dorven, worden de klachten
ghedaen aen de *Inspector*, die
als een provisionele Rechter
daer over disponeert; soo het
dan mochte bevonden worde dat
sijn oordeel meer voordeel was
aen de zy dan den *oconomus*, wort
de spijle gedragen door de knegt
van de selve nae de *Rector Magny-*

frus, welke na verscheyde smaekjes daer over by laeste uytispraeckes zijn oordeel geeft, tot bevredinge van wedersijtsse partijen. Welker wat dunkt u soude men uyt allen desen, niet aerdige gedachten kunnen trecken maeckende op dusdanigen wijze een subtile beschrijvinge van een formeelregeringe, ick konde daar dingen tusschen voegen, die smaekten nae polijtijkke wetenschap, getrocken uyt Staetkundigheyt, bevestight door een naukeurigh ondersoeck, maar dit alles sal wachten nae een tweede deel, van sulken handel.

Hier regeerde nu *Spartanus de Wilde Pannelicker*, met sijn byhebbende Macker *Marten Brasfaers* soo eenigen tijdt, maer het scheen, dat de gulde vreedsaem-

heyt

heynt hem niet langer wilde by-
staan, begon sijn vergalde pen-
ne uyt de koker te wrieken,
schrijvende sijn eygen bederff,
steen des aenstoots graefde
sijn verfoopen vuyft, smijten-
de de selve een eerlijck man nae
de hacken, by verfoop sijn wel-
vaert, verscheen met sijn
dronekene baldadigheyt ghe-
woonlijck ter tafel, maect sul-
ken woedende gemeente aen 't
hollen door Duyvelsche schet-
woorden, staet en beuckt de
Tellores die van hout sijn aen-
twee, raest over de welghe-
koockte spijs, en meer andere
dingen al te walgelijck datse
voor den dagh ghebracht be-
hoorden te zijn, want ghy kunt
afmeten, daer sulken geselschap
van lestigh koppen, sijnde een

onbeteugelde jeught, haar b
 een komste met een graegh
 maagh verwacht, dat nootfae
 kelijk sulcke twee ontijdigh
 Menschen; dese konden he
 breyn aen koken helpen, al
 sijnde een vier dat gestadigh al
 door een blaasbalck wort opghe
 queekt: endelijcken evenwe
 door dien nootwendig de straf
 fe volght op de sonde, heeft de
 getabbaerde ract, ik meen de Heere
 Professoren, als gaerne in stille
 overeenstemmingh ziende dat
 jeughdigh geselschap, onsen
Spartanus de Wilde als een verdwael
 de oproermaeker, door een
 eeuwigh bannissement van de
 Burse gestraft, als niet weerdigh
 onder sulken geselschap te leven.
 Het komt my in den sin, voor
 en aler ik van dese materie tre
 de

de, hoe een leecker voornaem
 man tot eere en reputatie van de-
 se Eetsale heeft geschreven, dese
 volgende rijmregelen, weerdig
 datte dese plaetse vervullen.

*Elk wort hier met verscheyden spies gevoed,
 D'een scheidt dus vermaeck d'ander lich t'gemoet
 De derde blaecht in een verheven gloed,
 Tot aersse saecken.*

*Het pit van dees omhelst de soeti:heyt,
 Dat die de Ziel verrucht; en 't Hert verleyt.
 Van al het geen een ander vreugd bereyt,
 Door 't liefslijck smaecken.*

*Als gy eens saeght het grimmelond' gewoel,
 En d'oppermacht geseten op sijn stoel,
 Voor wien de spiese wiert gedist den doel,
 Der scherpe tanden.*

*Gy saegt u blift al saegt ghy 't door een bril,
 Gy hoort u doof aen 't wistende geschil,
 Van 't seftigh hoofdigh rots verwarde wil,
 En rappe handen,*

*Gestadigh ist verhael van nieuwigheyt
 Te kennen; die een ander schiet beschreyt,
 En sijn verstant van sulke dwaesheen loyt,
 Alleen bestommert*

*In 't koesteren van sijn eygen hoovaerd y,
 Een ander is van dese dwaesheyt vry,*

En leeft vernoecht by sijne boecken bly,
Gans onbekommert.

Dan bromt 't hier van een grove Poolse tael,
Daer sweeft een Unger op 't gestepen staal,
Gins een Hooghduyts in Konincklijken prael,
Sigh wil verheffen.

De Spanjaert raeskalt op een slugh verstant,
D' Italjaen van hete minne brant,
Een Fransman staet met complimenten kant
Om 't overtreffen.

Dan schreeuwet verbaest den bromende Tuskaert,
Dan pijptter sijn de swarte Indiaen,
Welcke alle bey den Engelsman lacht aen,
Gepaert met reden.

Soo dat g' in 't kort verscheyde natien hoort,
Dat een nieuwsgierig oog het hert doorboort,
En 't vlyg verstant tot leerzaamheyt bekoort,
Door Wijse Zeden.

Onse spartanus dus affghesla-
gen zijnde gaet in een privaet
hutken wonen, alwaer hy een
hangbort, waer doorde woon-
steen van bysondere Menschen
onderscheyden worden, mack-
te, welke hy aende voorgevel
doet spiijkeren, en in de selve
schil-

schilderen, ghelijck *Simon Cronaca* florentijnsch koopman dede, een vuyr met eenige brandende boecken, en aen de ander kant een schoone toebacks winckel, aenwiesende sijn handel, en het ander wilde te kennen geven dat soo het mochte ghebeure, dat ter imant iet wilde te borge kopen, soude het niet kunnen wesen, door dien de boecken brandeden, so konde hijer geen schriften alsoos in te schrijven? niet eens dan desen ellendigen toefstel van *Spartanus*, alles immets wat hy hadde ondernomen, voor soo verre het gehanthavent wierde, gheluckt het, maer in 't ent loont het quaet sijn Meester, maar wat noch het alderergste is. Onsen *Spartanus* die eerst de baesen Meester hadde gespeelt, als
zijn-

zijnde heerscher , over alle andere en daerenboven *Marien Brussaert* dien hy als sijn uytverkorenste vriend eerst op den Throon van baldadigheyt had geplactst , wort nu van de selve begeekt en bespot , belacchende sulken afschuwelijke *Toebacks* winkeltje . Het gink tusschen haar beyde , gelijk met *Lucius Sylla* en *Pompejus de Grootte* ; want *Lucius Sylla* doen hy het oppergesag binnen *Romen* voerde , verhief hy *Pompejus* tot sulcken hogert trap van aensienlijkheyt , dat sich de bevelhebber endelijck van meer vermogen , als *Sylla* , derfde roemen . Want nae dat hy , tegens de baerblijkelijcke wil , en het uytterste gepoogh sijns vorderaers , het *Burgemeesterschap* voor secker vriend had bekomen , daer hem

hem sylla wel van Ipijt en weder-
 wil wat heftigh over aenspraeck
 en begroete, beval hem *Pompejus*
 stil te swijgen, in Plaets van
 alle Redenen by sijn vorigh
 Ondericheyt Voegende: dat het
 een algemene Manier der Menschen is.
 Liever de Rieselende dan de Dalende
 Son aen te bidden. de Diepsinnige
Antonius de Perez seyt met reden,
Qui Rex est, Regem, Maxime, non
habeat, die een Koningh is maecte hem
geen meede Koningh. *Pythagoras* seyt
 Onder een van sijne Leer-
 regels; *Cor ne Edito, Eer u eygen*
berte niet.

Maer dusdoende, soude
 mijn veder afdwalen van de
 voorgeroede reden, in 't hooft
 van de *Franequer Los.kop* beloofst, de
 vernuftige Leser mochte my te-
 gen-

genwerpen, dat ik meer toefeyde als ik uyt delen kon; maer neen, alle boerterijen, Quinckflagen, Lockerijen, dier doorgaens ghepleeght worden, so in de publijcke Lessens, als private Institutiën, en onderwijfingen der Proffessoren, zijn wy van meninge in ons Tweede deel te verhandelen, door dien dit boeckjen niet groot genoeg sou zijn, om sulx alles te bevatten; maer om mijn beloften, geheel en al niet verachten, sal dit voor soo verre met een aerdige geestigheyt befluyren.

Daer zijn Zomwijlen fulke *Paglarenfes Professores* die van dusdanigen eygen laetdunckentheyte omghevoert worden, dat sy meenen de groote schatten van wijsheyt in haer hersenen

verborgen te zijn, om en botte
 jonckheyt toegeveeght te wor-
 den, andere zijnder weder-
 om, die met recht gelijk *Laerius*
 verhaelt *Menedeni Lamphaci* ghe-
 heten konnen worden, want
 door haer verwaentheyt, als
 dollen Menschen de straet langs
 lopen al schoon sy by haer tel-
 ven anders bewust zijn, maer
 Quansuys ik volgh de voetstap-
 pen der wijse, die door veel le-
 sens de hersens soodanigh zijn
 geroert geweest, dat de betaem-
 lijckheyt wel vereyste, in plaets
 van de studeerkamer het dolhuys
 te ghebruicken, sy laten alles in
 ruijn lopen, soo datse gelijk
Aeneas Sylvius verhaelt in een
 brief aan des Keyfers Kanselier
 wel overvloet van letteren had-
 den gelmaeckt, doch in werelt-
 se

se dingen, waren sy soo weynig bedreven, datse niet alleen tot bestieringe van lantsaeken, maer oock tot de regeringe van haer cygen huys niet een haer dochten. Het heugt my eens gelesen te hebben van een secker lettermeester, die geduyrig stofte van *Aristoteles*, *Thomas Aquinas* en andere menigvoudige spitsvinnigheen, die dese geleerde lichten hebben ter baen gebracht: 't ghebeurde, als een van sijne leerlingen nieuwgierigh om alle dese stoffen te erkennen, hem op een seckeren tijdt vroegh dingen, die desen lettermeesters verstant overtroffen, noghtans hem willende weren tegens de schande van onwetenheyt, brachte de reden met sulken beaauwtheyt voor den dagh, dat hy (ik weet niet door

door wat gelegentheyt) van
 achteren een wint liet vliegen,
 waer over het gantse rot de leer-
 lingen uyt borste in lachen, en
 een bedaerde uytriep als wel de
 stoutste: *Adeo nimirum scientia in-
 flat!* siet sulken windere opgeblasentheyt
 heest de geleertheyt. Hier soude ik nu
 kunnen byvoegen veel twisten-
 de *Theologanten*, off Godtgeleerde,
 die door nieuwigheden te ken-
 nen, geleerde Mannen willen
 geheten wesen, en niemendal
 achten de bestraffende outheyt,
 de eene redeneert van *Coccejus*,
 de ander wederleyt *Voetius*, de
 derde meent war aerdighs met
Altingh en *Maresius* te weten, de
 vierde seyt *Cartesius* is een Man
 welkers grondige waerheyt moet
 ten top van kennisse en geleert-
 heyt gevoert wesen, Daer wort
 een

en Aristoteles, Plato en andere wijs-
geren achter de banck gesmeten,
dan komt een Mugstende
Rechtsgeleerde die om d' eene wet
met den ander te verenigen, het
Unversum Corpus iuris aen 't brabbe-
len maect, daar staat een Medi-
cijn met sijn hipocrasise wijsheyt
toegetaekelt en omhangen,
met spits en seherp geslepen
snimessen, bewieroeckt van lief-
lijke aengenaembeyt der kruy-
den, zijnde als een plant onder
de planten, ik swiegh van
Astrologisten, orthaense metkundigers,
welspreckende Clerici, Complimenten-
en beleefde Franssen, sorgbruldige Griec-
ken, en Diergelijcke soorte van Menschen.
Vandese allen gelieve de Lescer
ons tweede deel open te slaen,
soa wanneer het selvige, in de
nacht als een dageraet op komt,

Eer ik nogh afbrcecke, soo dunckt my een waerschouwinge te moeten doen, aen alsulcke, die van haer neus niet al te vroeg een ancker hebben ghemaect, om in het veruoeylijk gront-sop van onwetenheydt verfwalpt en gheboeyt te liggen, om te kunnen op de minste besnuffinge van sulker Menschen aefem wel riecken, watter hen voor eener lucht ter kelen uytstinct. Spreek ik met *Aurelius Prudentius*, sal ik wel besluyten en ik segh dat. Daer dunckt my komt een seecker Lasteraer aen treden met snel gespoeyde schreden, met een verheven gelaet, siende rontsomme; nu iek te recht eens toe sien is't een vervloecte *Momus*, wiens gebit op't voorspoedigh geluck geslepen is.

op, met een veert, tot antwoord sal dienen; dat'er niet zo veel leyt aan yetwes te sien, dan aan hoe men't ziet. Om van pit en senuachtige dingen t'oordeelen, moet men ook een ziel van de selfde tempering hebben; anders wrijven wy de fouten, die, ons eygen zijn, haar aan. Want gelijk het de swakheyt onzer ooggen, en niet het wezen der voorworpzelen te wijten is, dat vierkante gedaanten; die te ver van ons af zijn, rond schijnen; de tusschenwijde niet toc latend, dat ons ghezicht het punt der hoeken onderlicheyde; even zo moet men d'oorzaak der onvolmaaktheden, die wy ergens in meynen te beschouwen, dikwils op ons eygen onverstand, en niet op de dingen

zelve Ichuyven. De grondmij-
ner fchriften mag den zodanigen
dan een weynig moeilijk dun-
ken om te peylen; maar recht-
fchape zielen, wiens vonniffen
op hun oordeel fteunen, en
wiens oordeel van de waarheyt
wort beftiert, maak ik geen
zwarigheyt van te zeggen dat zy
't zelfde zullen gewaar worden,
daar de Peerelduykelaars van
getuygen; die, na *Plinius* ver-
haal, de glanffen van de zon,
in het diepste van de zee, duy-
delijk befchouwen: want fo ful-
len fy, in het geen anderen duy-
fter fchijnt te wesen, een heu-
ghelijke klaarheyt bemerken.
De Nijdigaarts komen in de
tweede plaats, die zich felven
eerft bedrogen hebbende, fo
trachten fy anderen ook te be-

driegen, met hen diets te maaken, dat yemant dees of die fouten begaan heeft, daar aan sy den Schrijver wel schuldig wenschten te sien, om hem met eenigen schijn van gerechtigheyt te verwijzen. In men vint'er onder dese sijne quanten, die sich niet schamen opentlijk uyt te boefemen, dat men een zober verwonderaar van anderer werken moet wesen, met wat uytstekentheyte van verdiensten dat zy ook mogen pralen.

Laat dan dese soorte van verwaende achterklappers haar verrijge doffigheyt uytbraecken op 't hooft van een eerlijck Man, en als versmadende gedrochten schimpen, ik sal nochtans niet eenmael de pijn weerdigh achten, haar met grooter andt-
woort

woort te wederleggen, maer
daer by laeten steecken met dese
waarschouwingen: dat de breyn-
rijcke Leser, sijn oogen niet wil
laeten dwalen op de voorgaende
historijtjes, off om beter te seg-
gen, vertellingen van een ach-
teloose jonckheyt, door dien
fulx wel by de eene ofte ander
schriever lichtelijk souden kun-
nen werden gevonden, eens-
deels door een lange onthou-
dinge, dat mijn memorie soude
hebben bevat van 't leesen van
dusdanige kluchten, anderdeels
door eygen ondervindinge by
gewoont, en om korter te we-
sen, dese sijn ter bane ghebracht,
op datste souden een aanleydin-
ge wesen tot het lesen van het
volgende, een geroerde arbeyt
tot een kundige wetenschap.

een smaeklijck voorrecht tot
 een dilikaet naerecht, en een
 aenporringe tot een afgrielen
 van afschuwelijcke Sonden.
 Dese dingen en saecken sijn niet
 anders in 't licht gebracht, als
 door aenlockinge der tijden, in
 welke niet verwondelijckers is
 als de waarheyte te hooren sprec-
 ken, alshoon yemant met een
 yervalste leugen hem quam ten
 toon te stellen, leest onsen *Desi-*
derium Erasmus eens, wanneer hy
 van een seecker Phrügise beuse-
 laar hoorde seggen:

Ed, qua volebat, non audebat dicere.
Affectus proprios in fabellam transtulit.
Calumniasque fictis elusu jocis.

Dat is: die dingen, de wel-
 ke hy gaerne wilde, derfde niet
 openbaren maar heeft sijn eygen
 herts sochten in een kluchtken
 ver-

verandert, en een lafter met gemeene jock befpot. En wanneer ik defe gemene fondighheit woude met fcherpsinnigheit uytpluyfen, foude moeten geheele folianten hebben, geen boeckjen in *Duodecimo*, ik fpreek van geen oude *Menippus*, noch verrotte *Democritus*, maar het is wat nieuws, dat mijn geckheit mede brengt, als hebbonde galbhapen een verwarde uytroepster der verwarde welluft; het is die felvige *Lin*, die den foeten *Phadras* in 't hooft van fijn fabulen heeft geftoet, alwaer hy leyft:

*Duplex libello hinc ut est, Quod rifum movet,
Et quod prudentis vitam confilio movet:*

Dit boeck is tweehoofdigh: want het felvige ons tot lacchen verweckt, en vermaent het leven en wandel door de raat een

146 *Franequer Lof-kop*
s' wijfen. Want voorwaer ick
kan verftaan dat spreeckwoord.

Ridentem dicere verum quis vetat?

Al lachende de waarheyt te
openen, beftaet van niemant
verboden te worden. Want,

*Discit enim citius meminitque libentius illud,
Quod quis deridet, quam quod probat & venerat.*

Gelijck de Poët feyt, want
men leert veel haeftiger, en be-
denckt liever die dingen, de
welcke belacht worden, als dat
de waarheyt spelt, en aengebe-
den wort. Wilt oock niet, al-
wat ghy leeft, op dusdaenige
letten, als weygerende de sel-
vige U. perfoon, want ik seg met
Phedrus Lib. I I J. Fabul. Aesopiar.

*Suspitione si quis errabit sua,
Et rapies ad se quod erit commune omnium,
Stulte nudabit animi Conscientiam:
Huic excusatum me velim nihilominus:*

Neque

*Neque enim notare singulos mens est mihi,
Verum ipsam vitam & mores hominum ostendere.*

Dat is:

So yemand dwaelt met sijn verdwaelde kennis

En raept tot sijn een algemene schennis,

Ontbloot hy tot sijn blanck en vuyl geweten :

Dat tot een spot der dwasen is geseten :

Ik bidde niet ontschuldicht mijn gedachten,

T' is niet mijn sin een yder te verachten.

Maar t' leven selfs van al de weert te tonen ,

Om t' bot verstant met lijtsaem heyt te kroonen.

Nu dan stelt u hier mede te vreden, God leest dit, tot soo lan-

E48 *Franquet Las-lop*
ge ghy tot 't eynde sij ghespen,
ik meen een vervrocht wede
deel, vol van wellustigheyt, op
dat ghy soó doende het laeste
woort begint te zien. Ik meen:

E Y N D E.

Handwritten text along the left margin, possibly a page number or chapter indicator, including the number 10.

